

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 982

HET AVONTUUR VAN DE „VIRGINIA”.

20 cent

Een wilde paniek scheen zich van de rooversvloot meester te maken.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het avontuur van de „Virginia”.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Lees vooral ook bladz. 32
**Vijf romans en een
Kerstnummer cadeau!**

HOOFDSTUK I.

DE RIJKDOMMEN VAN RAFFLES.

De groote conversatiezaal van de Windsor-Club in de Oxfortstreet te Londen, was tamelijk slecht bezet op een regenachtigen avond, in het vroege begin van de Lente.

Rondom de reusachtige leestafel, die over bijna de geheele breedte van deze zaal liep, zat een tiental leden, verdiept in de lezing van een der talrijke bladen of tijdschriften waarmede de tafel bedekt was.

De Windsorclub was terecht beroemd om haar uitgelezen collectie dagbladen, want men vond daar zoowel „La Sera” van Rome, als „l'Imparcial” van Madrid, en „Politiken” van Kopenhagen, zoo goed als de „Toka Hura” van Tokia, „Die Zeit” uit Weenen, het „Berliner Tagblatt”, de „Times”, het „Journal de Gévéve,” kortom, men vond er alle groote bladen, iedere richting vertegenwoordigend, uit de voornaamste steden van Europa.

En wat de tijdschriften aangaat — er bestonden zeker weinig hotels die op hun leestafels zulk een ruime collectie ter beschikking van hunne gasten hadden.

Dicht bij den haard, waarin een flink vuur vlamde, zaten nog een zestal andere leden der Club in hun gemakkelijke stoelen uitgestrekt, en het was niet duidelijk te zien of zij sliepen of niet, daar men in dit hoekje de lampen had neergedraaid en de personen alleen rossig beschienen werden door het schijnsel van het groote haardvuur.

De heeren waren, volgens de Engelsche gewoonte allen in rok gestoken en zij zaten, of liever lagen daar zoo onbewegelijk, alsof het leven uit hen geweken was.

Zij hadden eenigen tijd met elkander gepraat over de onderwerpen van den dag, maar langzamerhand waren de pauzes tusschen hun opmerkingen steeds grooter geworden, uit een der stoelen werd zelfs een onderdrukte geeuw hoorbaar, en daarop werd alles stil, en geleek het wel, alsof iedereen sluimerde in die groote, vorstelijk ingerichte zaal.

Maar nu liet zich, alsof zij uit een kelder kwam, de holle stem hooren van graaf Durham, een langen en mageren heer met een bijna

geheel kalen puntschedel, een buitengewoon groote neus, waaronder, een borstelig snorretje kwaadaardig uitpiekte en kleine, maar door-dringende blauwe oogen.

-- En hoe staat het op het oogenblik met de toestanden in Rusland, mijn waarde?

De vraag was gericht tot den Hoofdredacteur van de Westminster Gazet, Lionel Collins, die wegens zijn invloedrijke positie — hij was tevens directeur van het genoemde blad, en men fluisterde dat hij verlangens koesterde naar een zetel in het Lagerhuis, — en ook door zijn rijkdom als lid van de Windsor Club was toegelaten.

De aangesprokene, die met de handen in de zakken van zijn smoking en zijn lange beenen recht voor zich uitgestrekt in het vuur had zitten staren, haalde even de schouders op, en gaf ten antwoord:

— Waarschijnlijk voegt het een journalist niet, voor zijn onwetendheid uit te komen, Graaf — maar ik ben helaas verplicht, te erkennen dat ik niet op de hoogte ben! Wie is dat trouwens wel? Er komen uit dat reusachtige, wonderlijke land herhaaldelijk berichten die elkander regelrecht tegenspreken. Natuurlijk hebben wij er onze correspondenten, maar wat beteekenen drie knappe koppen, al zijn zij nog zoo bekwaam, al begrijpen ze de taal van het land nog zoo goed, verdeeld over drie groote steden, terwijl de berichten van het onmetelijke platteland ook voor hen een put vol diepe geheimen blijven en terwijl het zoo goed als zeker is, dat men hen niet altijd nauwkeurig en naar waarheid van hooger hand inlicht? Rusland is een mystery voor ons westerlingen en dat zal het wel voorloopig blijven.

— Zou het vijfjarenplan slagen? ging Graaf Durham voort.

— Dat geloof ik met groote stelligheid, gaf de hoofdredacteur van het liberale orgaan kalm te kennen —

— Maar voor den drommel — als het inderdaad slaagt! dan zou dit indruischen tegen alle redelijkheid, tegen alle gezond verstand! barstte de oude edelman driftig uit. Tenslotte moeten toch de ordelijke en fatsoenlijke elementen in Rusland binnen niet al te langen tijd afrekenen met het bloeddorstige gespuis, dat thans de lakens uitdeelt?

— Veroorloof mij, dat ook ik mijn meening doe hooren, Graaf, maar ik twijfel aan die mogelijkheid — nog daarvan afgezien, dat ik eenige bedenkingen heb, tegen het onderscheid dat gij maakt tusschen de „ordelijke elementen”

die menigmaal met zeer groote wreedheid zijn opgetreden en „het bloeddorstig gespuis” — dat uitmuntende dingen tot stand heeft gebracht. Hoe men dan ook mag denken over het nut en de wenschelijkheid van een volkomen gelijkheid tusschen alle menschen, onverschillig of zij van nature begaafd zijn, dan wel botterikken zijn, domooren en leeghoofden!

Graaf Durham wendde het hoofd een weinig om, met een verbaasden en toornigen blik en zag in de halve duisternis die in dat gedeelte van de reusachtige zaal heerschte de slanke, en toch krachtig gebouwde gestalte van Lord William Aberdeen den Vice-Voorzitter van de Club, die zoo even ongemerkt scheen te zijn binnengekomen —

Het scheen dat hij iets wilde zeggen maar Collins was hem voor, en riep uit terwijl hij den vice-president aanzag:

— Ook gij gelooft dus, Mylord, dat het Bolsjewisme in Rusland zich zal handhaven?

— Dat geloof ik inderdaad. Het is mogelijk dat opnieuw een felle strijd zal ontbranden, daar het hoe langer hoe duidelijker wordt, dat de millioenen boeren in de provincie, in de steppen, in de eindelooze vlakten langs den Oeral nog steeds niet gewonnen zijn voor het denkbeeld, den grond dien zij verbouwen als gemeenschappelijk eigendom te beschouwen!

Onmiddellijk na het slagen van de omwenteling heeft men hen groote stukken land geschonken, die zij vroeger slechts in pacht hadden, en het gevolg is geweest, dat zij zich hebben gewend aan het denkbeeld, dien grond als hun onvervreemdbaar bezit aan te zien en te behandelen. Maar per slot van rekening geloof ik met stelligheid dat het bolsjewisme zal zegevieren — en wie weet, misschien niet uitsluitend in Rusland.

— En dat zegt een edelman, riep Graaf Durham, rood van verontwaardiging.

— Mijn hemel, Graaf, wat doet het er toe, wie het zegt? Verandert een waarheid al naar mate de man die haar uitspreekt een edelman is of een heel gewoon burger? Hernam Lord Aberdeen, terwijl hij in een der nog onbezette stoelen plaats nam.

— Maar gij kunt volstrekt geen bewijzen aanvoeren voor dat inzicht van U, riep Graaf Durham driftig uit.

— Misschien wel niet! antwoordde Lord Aberdeen rustig. Het is meer een gevoelszaak. En ik gevoel, dat de wereld, voor wij een halve eeuw verder zijn, bestuurd zal worden en ingericht zal zijn volgens de beginselen die thans in Rusland gehuldigd worden — tenminste

voor een groot gedeelte.

— Die beginselen Mylord, hebben kunnen zegevieren, omdat de mannen die ze toepassen het bloed bij stroomen vergoten hebben! bulderde Graaf Durham.

— Ik ontken het niet! ging Graaf Aberdeen, steeds even kalm voort. Helaas — in zulke dingen is de mensch een dier, en hij wil zijn overtuiging maar al te vaak tot iederen prijs koning doen kraaien. Maar — kunt gij mij een enkel voorbeeld noemen waarin het gelukte, een omwenteling van dien omvang te doen slagen zonder bloedvergieten en zelfs zonder dat er duizenden onschuldigen vielen?

— Ik geloof er niet aan — ik geloof niet aan hun welslagen, niet aan de rechtvaardigheid van hun zaak, en bovenal geloof ik niet aan de mogelijkheid, dat wij Engelschen ooit zoiets zouden kunnen beleven.

— In ieder geval zullen wij Engelschen het anders doen, hernam Lord Aberdeen glimlachend. Maar wij zijn dan ook geen Russen — en — wij zijn niet duizenden jaren vertrap, onder den voet geloopen, uitgemergeld en als lijfeigenen behande'd door een kaste, die de macht in handen had weten te krijgen! En zoo geloof ik ook niet Graaf, dat gij ooit vrees behoeft te koesteren, als straatveger dienst te moeten doen ten bate van de gemeenschap!

Graaf Durham was sprakeloos.

Hij hapte een paar malen naar lucht en kon toen met moeite hakkelen:

— Als een straatveger? Meent gij wat gij daar zegt, Mylord?

— Maar mijn waarde Graaf — in Moskou komen die dingen bij herhaling voor en op groote schaal! gaf Lord Aberdeen ten antwoord. Men is daar van oordeel dat ieder mensch nauwkeurig deze fde rechten heeft — en waarom zou hij dan de straat niet moeten vegen? En hij zal ze des te vaker moeten vegen, naar mate hij vroeger op dat werk met minachting heeft neergezien!

Lord Durham had nog iets willen zeggen maar hij was daartoe niet in staat. Hij stond met moeite uit zijn stoe. op, zakte er half weer in, verhief zich met een ruk, en liep met groote, nadrukkelijke stappen door de conversatiezaal, om in de biljardkamer te verdwijnen.

— Onze waarde Graaf schijnt zich van mijn onschuldige opmerkingen, heel wat te hebben aangetrokken! zeide Lord Aberdeen met een glimlach.

— Dat is heel begrijpelijk, Mylord! zeide Collins opnieuw de schouders ophalend. Wat

gij daar van het straatvegen hebt gezegd, moest hem wel diep grieven — hem, een man, die alleen krachtens zijn geboorte al recht heeft op een zetel in het Hoogerhuis en die zes millioen pond sterling bezit, vier landhuizen en de helft van een provincie aan grond!

— Wel, in Rusland waren lieden, die tachtig millioen bezaten, die twaalf kasteelen hadden, met tien dorpen er bij, en die nu Uw taxi besturen, hier te Londen, of de deur open houden van een schame e bioscoop! zeide Lord Aberdeen kalm. De zaak is deze — men maakt daarginds in Rusland op een eenigszins ruwe wijze uit, of de mensch werkelijk het product is van zijn omgeving, hetgeen zou beteekenen dat iedereen gelijk is aan zijn medemensch, of we dat er iets bestaat als voorbeschikking, als genie, als talent — hetgeen de bolsjewiki ontkennen! Zij verklaren dat Goethe schoenmaker zou zijn geworden als zijn vader schoenmaker was geweest en dat men van Napoleon zelfs nooit gehoord zou hebben, als hij een opleiding zou hebben gekregen als boekbinder! En hierop berust ongeveer hun geheele stelsel.

Op dit oogenblik kwam er een jonge man met helderblauwe oogen en een rond, zacht blozend gelaat op hem toe.

Het was Charles Brand, de secretaris van Zijne Lordschap.

Deze nam hem onder den arm en zei opgewekt:

— Kom eens mede, mijnheer Brand! Ik heb iets te bespreken!

— Ik ben tot uw dienst Mylord, antwoordde de secretaris met een buiging.

De beide heeren verlieten de conversatiezaal en richtten hun schreden door de breede marmeren gang naar het particulier vertrek van den vice president, waar deze menigmaal zaken afhandelde of vrienden ontving.

Zoodra Lord Aberdeen de deur achter zich gesloten had veranderde dadelijk zijn geheele houding en hij duwde den jongen man lachend in een gemakkelijken stoel, terwijl hij op zachten toon zeide:

— Zendt nu de deftigheid maar even naar de maan, waarde Brand. Nu ben ik geen Mylord, maar John Raffles en jij bent mijn brave Charles, mijn trouwe helper. Wij moeten eens over geld spreken.

— Lieve hemel, heb je nu waarlijk al weer iets op het oog? zeide de jonge man op bestraffenden toon.

— Stel je gerust! antwoordde de Gentleman-Inbreker, die vijf minuten geleden nog zoo voortreffelijk de rol van Lord Aberdeen ver-

vulde, ik heb je beloofd dat ik nu wat rust zou nemen, en daar blijf ik ook bij! Maar luieren of rentenieren kan ik niet en daarom heb ik besloten een plan ten uitvoer te brengen dat ik reeds eenigen tijd geleden heb opgevat.

— Laat eens hooren, Edward! zeide Brand.

Raffles ging in een gemakkelijken stoel dicht bij hem zitten, na zich te hebben overtuigd dat de deur goed gesloten was, stak een geurige sigaret op en begon op zachten toon:

— Op hoeveel schat je mijn fortuin op dit oogenblik?

Brand krabde zich achter het oor alsof die vraag hem overrompelde en antwoordde toen:

— Daarop kan ik je slechts onvolledig antwoorden Edward, ofschoon ik alle moeite doe om je fortuin zoo goed mogelijk te beheeren! Ik verlies er den kijk op! Nu eens besteedt je een half millioen voor de stichting van een of ander tehuis, een kinderspeelplaats, een sanatorium voor arbeiders of iets dergelijks, en dan weder wordt je fortuin eensklaps door een goed geslaagden coup, zooals die van New-York met een paar millioen vermeerderd — en dat van den eenen dag op den anderen! Hoe wil je dus dat ik je vermogen kan taxeeren, vooral daar een groot gedeelte daarvan bestaat uit kostbaarheden van allerlei aard?

— Doe er dan eens een gooi naar, het komt er niet op aan of je je eenige tienduizenden ponden vergist!

— Ik wil het wel trachten uit het hoofd te doen, zeide Brand, terwijl hij een stukje papier te voorschijn haalde en zijn gouden zakpotlood uitschoof.

Hij dacht even na en begon toen half voor zich heen sprekend:

— Daar hebben wij eerst je schatten op het eiland op de Noorsche kust, Torghatten — daar ligt nog steeds onaangeroerd een bedrag van anderhalf millioen pond in goudgeld en bankbiljetten, en voor een waarde van bijna een half millioen aan diamanten, paarden, gouden sieraden, en andere kostbaarheden, dat is één!

Dan is er „Diamanteneiland” het onbewoonde, vruchtbare eilandje ten Noorden van IJsland, waar wij een paar jaar geleden dat vreeselijke avontuur met die Duitsche zeeroovers hebben gehad! Het is niet lang geleden dat wij daar nog een groote som hebben heengebracht, en volgens mijn schatting ligt daar nu een bedrag van acht millioen Pond Sterling aan gangbare

munten, en bijna 900.000 pond aan juweelen, dat is twee! Wat je vermogen in Engeland betreft, het is op zes banken vastgezet, drie te Londen, een te Manchester, een te Leeds en een te Southampton. In het geheel ligt daar ongeveer vier en een half millioen! Ten slotte heb je op het Credit Lyonnais vijf honderd duizend pond staan, en op de Banca d' Italia een zelfde bedrag! Nu heb ik nog vergeten dat andere eiland hetwelk wij Greenland gedoopt hebben, en waar wij niet lang geleden een bedrag van bijna een millioen pond hebben verborgen! Er lag reeds een waarde van drie en een half millioen!

Raffles had onverstoortbaar toegelisterd, alsof het om penny's ging en vroeg nu:

— Hoeveel is dat ongeveer samen?

Charles telde snel de bedragen bijeen en antwoordde:

— Bijna een en twintig millioen pond sterling, een ontzaglijk bedrag, Edward.

— En toch is het nog lang niet voldoende, Brand, niet eens voldoende om zelfs alleen in Londen de ellendigste toestanden grondig te verbeteren, hernam Raffles bitter.

Hij streek even met zijn gespierde blanke hand over zijn hoog voorhoofd, en vervolgde op veranderden toon:

— Bij dat bedrag moeten nog gevoegd worden anderhalf millioen pond sterling welke op dit oogenblik in mijn brandkast in ons huis in Cromwellstreet liggen.

— Dat is waar! Ik heb je reeds een paar malen gezegd dat ik die bewaarplaats hoogst gevaarlijk vind.

— Daarover wilde ik juist met je spreken, wij zullen dat geld naar een veiliger plaats brengen.

— Wil ik het op een of andere bank leggen?

— Neen — ik heb er andere plannen mede!

— Gaat het dan naar een van onze eilanden?

— Ook dat niet Brand, ik wil het op een geheel nieuwe plaats hebben — en ziehier de reden. —

Raffles deed een lange haal aan zijn sigaret, keek even peinzend voor zich uit en ging toen voort:

— Wij beleven moeilijke en gevaarlijke tijden, en niemand kan zeggen, wat er den volgenden dag zal geschieden. Het kan misschien noodig zijn, spoedig ergens geld los te maken, als

wij ver buiten Engeland zijn, en onmachtig om er terug te keeren. Nu hebben wij reeds drie schuilplaatsen, afgezien van de banken maar dat is nog niet voldoende, want zij liggen alle drie op het Westelijk halfroond! Ik heb er nu aan gedacht, ook in het Oosten een

plek voor het verbergen van een deel onzer schatten te bestemmen. Worden de anderen ontdekt, of zijn wij niet in staat er voorloopig heen te gaan door welke reden dan ook, dan kunnen wij ons daarheen begeven, om ons van het noodige geld te voorzien!

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.

HOOFDSTUK II.

OP WEG.

Brand had aandachtig toegeluisterd en vroeg nu :

— Heb je al zulk een plek op het oog ?

— Ja !

— Waar is zij gelegen ?

— In den Indischen Oceaan !

— Het is dus een eiland ?

— Ja, en het bevindt zich tusschen de Tchagos Eilanden en den grooten groep van de Maldiveilanden, die zich uitstrekken van den Equator tot bijna aan den Tienden Breedtegraad.

Het zijn immers Engelsche eilanden ?

— Ja, zij maken deel uit van het Britsch-Indische Rijk.

— Is het een onbewoond eiland waarheen je den schat wilt brengen ?

— Dat was althans vijf of zes jaar geleden, toen ik er door een toeval landde.

— En ligt het niet in het gezicht van één der beide eilandengroepen welke je zoeven noemde ?

— Neen, het ligt juist in het midden, en minstens veertig mijlen van ieder der beide archipels verwijderd.

— Er zou dus geen gevaar bestaan voor ontdekking ?

— Niet in het minst.

— Maar ligt het eiland niet in één of andere scheepvaartroute ? vroeg Brand verder.

— Zeker niet in de normale routes. De stoomvaartlijnen van Europa naar Batavia houden allen minstens twintig geografische mijlen noordelijker aan en er is dus geen sprake van dat men aan boord van een schip het eiland zou kunnen zien, zelfs niet door de allerbeste kijkers, tenzij het schip door een of anderen storm uit zijn koers was geslagen.

— Stormt het veel in die buurt ?

— Neen ! Maar als het gebeurt dan zijn de stormen ook vreeselijk ! Daarom blijft men ook liefst zoo veel mogelijk uit de buurt van de gevaarlijke eilanden waarvan het onze er één is, ondanks zijn lief ijk uiterlijk. Er moeten reeds eenige malen schepen in een vliegend

storm op zijn kusten verbrijzeld zijn en met man en muis vergaan zijn. Dat is echter lang geleden, en sindsdien houden de schepen van de route Aden-Batavia liefst zoo noordelijk mogelijk aan.

— En wil je nu daarheen gaan ?

— Ja, en liefst zoo spoedig mogelijk.

— Moet alles voor de reis nog in orde worden gemaakt ?

— Ja, maar ik hoop dat dat niet lang zal duren !

— Welk vervoermiddel denk je te gebruiken ? Gaan wij eerst met een gewoon stoomschip naar Ceylon, en steken we vandaar naar je eiland over ? Gebruik je den „Adelaar”, je wonderlijke vliegmaschine, waarmee je den afstand in drie dagen zoudt kunnen afleggen, wanneer je dwars over Duitschland, het voormalige Oostenrijk, de Zwarte Zee, Armenië, Koerdistan, en Perzië vloog ? Zul je je eigen jacht gebruiken of denk je misschien gebruik te maken van je nieuwe duikboot ?

— Ja, Brand, wij zullen den weg met de „Bruinvisch” afleggen, en ik hoop dat wij niet langer dan twaalf dagen daarvoor noodig hebben !

— Maar beste Edward — de reis van Londen naar Batavia duurt ongeveer dertig dagen, en de eilandengroep van Tchapos ligt op meer dan twee derden van dien afstand !

— Ik hoop en verwacht ook, dat de „Bruinvisch” heel wat vlugger zal varen dan de snelste mailbooten ! Ik heb nog eenige verbeteringen aan het vaartuig aangebracht en ik ben er van overtuigd, dat het nu aan de oppervlakte zeker veertig knopen, en onder de golven twee of drie en dertig zal halen ! Henderson en ik hebben reeds een proeftocht met het schip gemaakt al was het dan in kalm water.

Waar ligt de „Bruinvisch” nu ?

— In de verborgen grot op het eiland Torg-hatten.

— Daar zouden wij dus eerst heen moeten gaan ?

— Ja, met de grootste motorboot welke

wij daar dan op haar beurt zullen verbergen.

— Hoe zwaar is ongeveer de vracht van wat je denkt te gaan verbergen?

— Ongeveer honderd kilo — in gouden staven, diamanten en deugdelijk Engelsch bankpapier. Ik hoop natuurlijk dat dit na die laatste kleine inzinking op de beurs, verder zijn waarde maar zal behouden!

— Wanneer wil je de reis aanvangen?

— Ik verwacht dat vandaag over een week alles klaar is. Ik heb Henderson last gegeven eenige kisten te vervaardigen, stevig en toch niet te zwaar, en die bestand zijn tegen de inwerking van het klimaat en, daarmee zou hij over een dag of vier, vijf gereed zijn.

Met deze woorden stond Raffles op, wierp zijn sigaret in den kristallen aschbak en nam Brand onder den arm, om hem weder naar de conversatiezaal terug te brengen, waar het thans een weinig drukker was geworden.

Raffles en Brand hielden er zich echter niet op, maar staken haar dwars over en verlieten haar weder door een andere deur, uitkomende op een breed portaal, waar de monumentale trap eindigde, die in de prachtige hall begon.

Zij lieten zich in de vestiaire hun overgoed geven en wandelden naar huis want het was zeer fraai weder voor den tijd van het jaar en buitengewoon zacht, ofschoon Februari nog nauwelijks zijn intrede had gedaan.

Den volgende dag, vroeg in den morgen, begaven Raffles en Brand zich door den tuin die zich achter het huis in de Cromwellstreet uitstreckte, naar het tuinhuis, dat zich terzijde van de garage bevond.

Hieronder bevond zich de geheime werkplaats, waar Raffles reeds zoo menig wonderbaarlijk werktuig had uitgevonden en in elkander gezet, en waar ook de „Adelaar”, zijn met gecompriëerd Blauwgas gedreven vliegmaschine, nadat de samenstellende deelen in een twaalfstal buitenlandsche fabrieken waren vervaardigd, in elkander was gezet.

Zij bereikten deze geheime werkplaats door een smalle gang, die in één der zeer dikke zijmuren van het tuinhuis was uitgespaard, en die uitkwam op een ijzeren trap, welke naar de werkplaats voerde, die met het grootste geduld en ten koste van inspannenden arbeid onder den grond was aangelegd, waarbij Raffles gebruik had gemaakt van de gelukkige omstandigheid dat hij door een toeval onder den vloer van het tuinhuis het begin had gevonden van een kunstmatig hol, een soort catacombe, zooals de eerste Christenen tijdens de Romein-

sche vervolgingen hadden aangelegd, om er ongestoord hunne bijeenkomsten te houden.

In deze werkplaats vonden zij Henderson, den reusachtigen chauffeur van Zijne Lordschap, druk bezig met het vervaardigen van een kist van plaatijzer, welke met klinkbouten zou worden dichtgemaakt.

Zijn krachtig gespierde armen hanteerden den zwaren voorhamer waarmee hij het dikke ijzerplaat bewerkte, alsof het een lucifertje was, en klaarblijkelijk zonder de minste inspanning.

Hij liet dadelijk het werk varen toen hij zijn meester zag binnentreden, en bleef een oogenblik met zacht op en neer gaande borst staan.

— Vordert het werk, Henderson? vroeg Raffles terwijl hij den reus vriendelijk op den schouder klopte.

— Dit is de derde kist, Mylord! antwoordde Henderson, de twee anderen zijn reeds met geitenleder overtrokken en van scharnieren en een slot voorzien, de afwerking is echter tamelijk ruw, zooals gij ziet! Dat is echter mijn schuld niet, Mylord — als ge mij wat meer tijd had gegund....

— Je behoeft je niet te verontschuldigen, Henderson, zeide Raffles glimlachend, ieder ander zou waarschijnlijk vele weken over zulk een kist hebben gewerkt, de hoofdzaak is dat zij goed sluiten, dat zij even groot zijn, en dat zij met zijn vieren zullen passen in den met lood bekleeden koffer welke reeds gereed is! riep Raffles uit, terwijl hij Brand naar een hoek van de werkplaats bracht, waar reeds twee geheel afgewerkte kisten gereed stonden. Zij wogen ledig ongeveer tien kilo, en zouden na gevuld te zijn ieder een gewicht hebben van vijf en twintig kilo aan goud, juweelen en bankpapier, zoodat een krachtig man ze toch nog gemakkelijk zou kunnen oplichten en dragen.

Zij waren van binnen met geitenleder overtrokken en hadden ter zijde een stevig hengsel; de kisten hadden een platten vorm, en waren ongeveer vier decimeter lang, drie decimeter breed en even hoog.

Aan den binnenkant waren zij beschoten met mahoniehout en het slot was zeer stevig bevestigd.

Henderson kon inderdaad trotsch zijn op dit werk, dat hij alleen in enkele dagen had verricht!

Hij had de vier wanden uit één stuk koud gebogen, de naad in het vuur dichtgesmeed, den bodem met een mechanische schaar uit het zware ijzerplaat gesneden, in het vuur

verhit en op zijn plaats vastgesmeed.

Met het deksel was hij op dezelfde wijze te werk gegaan, waarop hij de scharnieren had geforceerd, de scharnieren had aangebracht, en de zware sloten met bouten had vastgeklonken.

Zeker — het werk had wellicht wat fijner afgewerkt kunnen zijn — en dat zou ook wel geschied zijn als Henderson er den tijd voor had gehad, maar de kisten waren sterk, en dat was de hoofdzaak.

In een anderen hoek stond een platte kist van cederhout, met ijzeren banden beslagen, en van binnen met zink bekleed waarin de vier ijzeren kisten naast elkander zouden komen te staan.

Raffles wendde zich weder tot Henderson en vroeg :

— Hoe lang denk je nog dat het zal duren voordat de twee laatste kisten gereed zijn ?

— Als ik niets anders te doen krijg, nog een dag of drie, vier, Mylord.

— Goed zoo ! Je hoeft je niet te overhaasten ! hernam Raffles. Als alles gereed is, kom je het mij mededeelen, want den daaropvolgenden dag vertrekken wij.

Henderson bleek zijn berekeningen goed te hebben gemaakt, want vier dagen later meldde hij zich bij zijn meester aan en deelde hem mede, dat hij zooveel de vierde kist gereed had gekregen.

Onmiddellijk werd nu begonnen met het vullen van de kisten.

Henderson droeg ze des avonds, toen de duisternis gevallen was door den tuin naar binnen, en vervolgens naar de werkkamer van Raffles, waar de zware brandkast stond, een meubel dat op Raffles eigen aanwijzingen was gemaakt, en dat niet zoo gemakkelijk door onbevoegden kon worden geopend.

En nu begonnen Raffles en Brand het reusachtige kapitaal uit de kast in de kisten over te pakken, waarbij de jonge man nauwkeurig aantekening hield van alles, wat eruit de kast werd genomen.

Goud — in staven en in munten, bankpapier, diamanten, prachtige ringen, paarden halssnoeren, broches en oorhangers, die zorgvuldig in vloeï werden gewikkeld, en in kleine kartonnen dozen werden gedaan.

Alles werd zorgvuldig gewogen op een kleine weegschaal, opdat de kisten niet te zwaar zouden worden, en waar zij niet geheel gevuld konden worden, werden houtkrullen te baat genomen, ten einde het schudden van den kostbaren inhoud te voorkomen.

Eén voor één raakten de kisten vol en werden

gesloten, met den zelfden zwaren sleutel.

Ten slotte kwam Raffles aandragen met een kleine kist van gewoon wit hout die echter tamelijk zwaar bleek te zijn, en waarop met zwarte verf een groote D geschilderd was. Raffles zette dit kistje voorzichtig neder en Brand vroeg nieuwsgierig :

— Wat zit daar in ? Wat beteekent die D ?

— Dynamiet ! antwoordde Raffles lakoniek.

Onwillekeurig deed de jonge man een paar schreden achteruit en herhaalde verschrikt :

— Dynamiet ? Wat ben je van plan daarmee te doen ?

— Dat zal ik je beter op ons eiland kunnen uitleggen, antwoordde Raffles.

— En gaat dat gevaarlijke goede mee op de duikboot ?

— Dat moet wel, van het oogenblik af, dat wij het moeilijk als monster zonder waarde of als postpakket kunnen verzenden ! gaf Raffles spottend ten antwoord. Wij zullen de noodige voorzorgsmaatregelen wel in acht nemen.

— Wanneer vertrekken wij ?

— Ik wilde nog vannacht gaan, want het is volstrekt niet noodzakelijk dat men ziet hoe deze eigenaardige kisten in de auto worden gedragen. Henderson kan er een stuk papier omwikkelen en ze vlug inladen, terwijl wij bij de auto de wacht houden. Alles is gereed. Gaston, mijn trouwe oude kamerbediende heeft zijn orders, en wij behoeven dus niet langer hier te blijven dan strikt noodzakelijk is.

— Waar laten wij de auto ?

— Die zal Henderson vlug weer terug brengen nadat de kisten aan boord van de „Bruinvisch” zijn gebracht om dan weder terug te keeren.

— Waar ligt de „Bruinvisch” op het oogenblik.

— Ik heb haar reeds naar den steiger van onze Zeil-en Roeivereeniging in de Theems laten brengen op nauwelijks tien minuten hier vandaan !

— Wij slapen dus aan boord van de „Zee-meeuw” ?

— Ja !

De beide vrienden waren nu geheel gereed met het inpakken en maakten zich reisvaardig, de wapenkast werd geopend, en Raffles nam er drie voortreffelijke Winchester jachtgeweren uit die ook geschikt waren voor de jacht op grof wild, en voorts een paar uitnemende Colt revolver, die kogels van negen millimeter verschoten.

Een kleine kist werd gevuld met munitie, voor geweren zoowel als revolvers, de jacht-

messen werden te voorschijn gehaald en toen begon het pakken van de valiezen.

Intusschen had ook Henderson zich reisvaardig gemaakt en om elf uur in den avond stond hij met een der grootste auto's voor het hek van den kleinen voortuin.

Brand had de zware kisten reeds met wit papier omwikkeld en Henderson droeg ze een voor een naar de auto alsof het leege sigarenkistjes waren. Vijf en dertig kilo was een peulschil voor den reus, die met het grootste gemak een gewicht van twee honderd kilo met gestrekte handen boven het hoofd tilde.

Raffles en Brand hadden reeds in de auto plaats genomen waarin nu ook de platte kist werd gedragen, en ten slotte werden ook de valiezen ingeladen, het kistje met dynamiet zorgvuldig in wollen lappen gewikkeld, om tegen het schokken van den wagen bestand te zijn, en de platte lederen kisten met de geweren.

Het was een zware vracht, en het was goed dat Henderson één der krachtigste auto's had gekozen.

Nauwelijks tien minuten later stond de wagen weder stil voor het Vereenigingsgebouw van de Jacht- en Zeilvereeniging waarvan Raffles en Brand beiden lid waren.

Het heette dat Zijne Lordschap op de Noordwestkust van Afrika ging kruisen en de op-

zichter van het boothuis had er voor gezorgd dat de groote, zeewaardige motorboot gereed lag.

De „Zeemeeuw” was een slank vaartuig van bijna vijftien meter lang en drie meter breed en zij was volkomen geschikt om zee te bouwen, tenminste wanneer men zich niet te ver van de kusten waagde.

De kisten werden spoedig aan boord gedragen, waarbij Henderson de hulp van den opzichter afsloeg, die tuk op een fooi ter plaatse was verschenen, daarna de valiezen, de wapens en andere onmisbare zaken.

Terwijl Raffles en Brand dit alles op zijn plaats brachten ging Henderson de auto snel weder terug brengen, om daarop 'aanstonds weder naar de boot terug te keeren.

De benzine-tank was gevuld, er waren levensmiddelen aan boord en men kon aanstonds vertrekken.

De opzichter kreeg de fooi waarnaar hij zoo verlangend was geweest, het anker werd gelicht, de schroef zweepte het troebele water van de Theems, en de „Zeemeeuw”, maakte zich van den steiger los.

Het was reeds bij twaalfven toen de boot de Theems afvoer en zich een weg zocht te midden van de groene, roode en witte lichten, waarvan de rivier nog wemelde.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

VAN TORGHATTEN NAAR DE TCHAGOS EILANDEN.

Henderson had aan het stuurrad plaats genomen, terwijl Raffles en Brand de geriefelijk ingerichte kajuit hadden opgezocht waar zij het eenvoudige avondmaal zouden nuttigen, hetwelk door den jongen man snel was gereed gemaakt in de kombuis van de motorboot.

Wanneer alles goed ging, zou de tocht van Londen naar het woeste eiland op de Noorsche kust waarbij de reizigers de Noordzee in haar volle breedte moesten oversteken, ongeveer zestien uren duren.

Henderson zou zes uur aan het stuurrad blijven, om daarop zelf nachtrust te gaan nemen, terwijl Raffles hem zou vervangen.

Het weder was koud, maar er stond bijna geen wind toen de „Zeemeeuw” de Theemsmonding bereikte, en de Noordzee in voer.

Men kon het besturen van de boot gerust aan den reus alleen overlaten want hij was in deze wateren evengoed bekend, als in de hoofdstaten van Londen.

Vóór aan den boeg was een zeer krachtig zoeklicht opgesteld. Ofschoon het „Reglement voor de Binnenvaart” evenmin als de bepalingen betreffende de Groote vaart dit voorschrijven, had Raffles het nuttig geoordeeld, zulk een krachtig licht aan boord van een vaartuig te bezitten dat ook voor andere doeleinden dan uitsluitend voor pleziervaarten werd gebruikt.

Om zes uur in den morgen werd Raffles wakker, sprong uit zijn krib, maakte toilet en kleepte zich aan, teneinde het stuurrad uit de handen van Henderson over te nemen.

Deze deelde hem zijn bevindingen mede en begaf zich daarop naar zijn hut om tot twaalf uur te slapen.

Het was nog duister, maar in het Oosten was toch reeds een flauw schijnsel merkbaar, dat de nadering van den dag aankondigde.

Over een uur zou de duisternis plaats hebben gemaakt voor het licht van een vroegen lentedag.

Om acht uur voegde Brand zich bij Raffles nadat hij voor een stevig ontbijt gezorgd had.

Hij droeg een tafeltje tot dicht bij het stuur-

rad schoof een vouwstoel voor Raffles aan, en op het dek, warm gekleed, nuttigden de beide vrienden opgewekt hun eerste maal.

— Wij zijn een weinig op onzen tijd ingeloopt en morgenochtend om vier uur kunnen wij ons eiland wel bereikt hebben, begon Raffles.

— Hebben wij dan het tij mee?

— Ja, wij kunnen dan juist zeer gemakkelijk de baai binnenloopen aan het einde waarvan zich de grot bevindt, waar onze „Bruinvisch” op den bodem rust.

De motorboot kwam nu vrij wat schepen tegen die van Noorwegen op Engeland, Nederland en Frankrijk voeren, zoowel als op Belgische en Duitse havens.

En hoe dichter men de Noorsche kust naderde, hoe drukker het scheepvaartverkeer werd.

Het was reeds lang weder duister geworden toen Brand, die Raffles aan het stuurrad vervangen had, aan den gezichtseinder de lichten van Lindesnäs zag, de zuidelijkste havenplaats van Noorwegen. De motorboot had zich zoo uitstekend gehouden en de machine had zoo onberispelijk gewerkt, dat men nogmaals een uur gewonnen had op den beraamden tijdsduur.

Men besloot nu, gezamenlijk te blijven waken daar men toch reeds om drie uur de baai van Torghatten zou binnen loopen.

Het was gelukkig dat de maan vol aan den hemel scheen, dat er bijna geen wind stond en dat de zee zeer kalm was, want het is in deze wateren zeer gevaarlijk manoeuvreren wegens het groote aantal klippen en rotsen, die men langs de geheele Westelijke kust van Noorwegen vindt en die zich soms ver in zee uitstrekken, alleen bij laag water voor een zeer gering deel boven de oppervlakte uitstekend, maar zich bij vloed verraderlijk onder de golven verborgend.

Zijn groote bevarenheid kwam Raffles te stade, want hij kende deze wateren uitstekend en men behoefde niet hem geen vrees te koesteren, op een dier klippen te pletter te loopen.

Toch was voorzichtigheid aangeraden en

daarom hield Raffles zoo veel mogelijk uit de kust en minderde hij eenigszins de vaart van de „Zeemeeuw“.

Hij volgde thans vrijwel de gewone route der schepen die van Bergen op Hull varen, maar eenige zeemijlen vóór deze havenstad veranderde hij van koers en hield aan op een sombere massa, die aan den horizon opdoemde.

Het was het eiland Torghatten, een onvruchtbare rots door slechts een paar arme visschersgezinnen bewoond, die in een klein gehuchtje, uit vijf of zes hutten bestaande, bijeen leefden.

De geheele visschersvloot van Torghatten telde niet meer dan drie armelijke tjalken.

Voorzichtig naderde de „Zeemeeuw“, thans met alle lichten gedoofd, en een half uur later voer zij een diepe inham in, die aan het eind scheen te worden afgesloten door een steilen rotsmuur, die zich bijna loodrecht uit zee verhief.

Deze baai had slechts een smal strand en was aan alle zijden omring door rotsen.

In het midden van den trosmuur aan het einde ervan gaapte de donkere ingang van een hol, die thans voor de helft door het zeewater was afgesloten.

Nog een paar uren en de opening zou geheel door den vloed aan het oog onttrokken worden.

Onverschrokken stuurde Raffles de motorboot op de spelonk aan die het ranke vaartuig scheen op te slokken als de muil van een reusachtig monster.

Raffles vertraagde de vaart nog aanzienlijk en dat was wel noodig, want nu daalde het gewelf van de grot zoo dicht tot op de oppervlakte van het spiegelgladde water, dat er maar nauwelijks ruimte overbleef voor de „Zeemeeuw“.

Henderson had weder een lantaarn ontstoken, die de wanden van de grot deed schitteren als diamant. Een oogenblik later begon het gewelf weder te rijzen en de motorboot voer nu, terwijl het zoeklicht weder was gaan stralen, een hol binnen, waarvan het gewelf minstens zestig meter boven de oppervlakte van het water zich verhief.

Hier en daar rezen zuilen uit het water op, die tot aan het gewelf reikten en die de prachtige spelonk het plechtig aanzien gaven van een reusachtigen kerkbeuk.

Van het gewelf hingen op vele plaatsen monsterachtig groote Stalectieten af, die in een spitse punt eindigden, en die schitterden als ontzaglijke ijspegels, wanneer het zonlicht er op schijnt.

Eenige malen had Brand deze spelonk reeds

bezocht en telkens trof hem opnieuw de plechtige rust van deze wonderschoone plek waar geen enkel ander geluid weerklonk dan het zachte geruisch van het water.

De wanden van de grot daalden bijna overal loodrecht in het water neder, uitgezonderd op een enkele plek geheel aan het einde van het hol waar zich een soort rotsachtig strand bevond, ongeveer veertig meter lang en twaalf meter breed.

Eb en vloed lieten zich ook in deze onmetelijke grot gevoelen, hoewel niet zoo krachtig als daarbuiten, en over een paar uren zou het laagste gedeelte volkomen door het water zijn afgesloten.

De „Zeemeeuw“ zette koers naar het rotsige strand, dat zich ongeveer een voet boven water verhief en legde aan het eind daarvan aan.

Het anker werd gevierd en een meertouw werd vastgemaakt aan een uitstekenden rotspunt, en spoedig lag de boot volkomen stil.

Raffles en Brand stapten aan land, als men het zoo mag uitdrukken, en liepen naar de andere zijde van de droge strook, waar even boven het water een mat glinsterend voorwerp te zien viel dat er eenigszins uitzag als de deksel van een geweldig grooten, koperen pan.

Het was het dekluk van de „Bruinvisch“!

Brand had een stevige plank medegenomen welke hij van het rotsige strand naar het dek van de duikboot legde.

De twee mannen liepen over deze plank heen en maakten het ronde deksel van het ingangsluk los, die nauwelijks eenige centimeters boven het water uitstak.

Raffles daalde aanstonds een smalle stalen ladder af, die in de machinekamer uitkwam, en draaide daar, bij het licht van zijn elektrische zaklantaarn een klein koperen handwiel eenige slagen om.

Aanstonds liet zich een zacht ruischend geluid hooren — het water werd gedeeltelijk uit de reservoirs geperst.

Langzaam begon de „Bruinvisch“ te rijzen, totdat het dek overal bijna een decimeter uit het water rees.

Daarop draaide Raffles het handwiel weder vast en klom naar boven.

Aanstonds werd een aanvang gemaakt met het overladen van de kostbare kisten, de leeftocht, de wapens, de amunitie, en ten slotte de kist dynamiet die een veilig plaatsje in de voorpiek van de duikboot kreeg.

Dit alles had ongeveer een half uur geduurd en was verricht bij het licht van het elektrische zoeklicht hetwelk men nu ongestraft kon laten

schijnen daar het nu toch niet meer zichtbaar was van uit zee.

— Kunnen wij de „Zeemeeuw” hier nu veilig laten liggen totdat wij zijn teruggekeerd ? vroeg Brand nadat alles was overgeladen.

— Als wij de motorboot maar stevig vastmeeren behoeft er geen vrees te bestaan dat zij zal afdrijven — de zuiging van het water is zeer gering, en de opening is slechts klein.

Raffles had een blik op zijn horloge geslagen en zag dat het reeds bij vijven in den morgen was.

— Het is volstrekt niet noodig dat wij er onze nachtrust bij inschieten, want wij hebben geen haast ! Wij zullen alles laten zooals het is en aan boord van de motorboot een uur of zes slapen, en het volgende getij afwachten.

En zoo begaven de drie mannen zich aan boord van de „Zeemeeuw” en zochten hun hutten op.

Een kwartier later waren zij in diepe rust verzonken, ondanks het dreunend gebulder van de golven, die een eind verder aan het begin van de reusachtige spelonk het lage gewelf beukten en zich vruchteloos een doortocht zochten te banen.

Het was reeds over twaalven toen zij weder ontwaakten.

On te kunnen zien moesten zij opnieuw hun lantaarns aanknippen, want slechts een zeer zwak lichtschijnsel drong aan het begin van de grot door de nauwe opening naar binnen, die thans voor een gedeelte door de golven was vrijgelaten.

Maar over een paar uren zou opnieuw de vloed op komen zetten en de opening weder afsluiten zooals hij misschien reeds vele duizend jaren had gedaan zonder dat een sterveling iets had geweten van het bestaan van deze grot.

— Wij vertrekken toch zeker onder water ? vroeg Brand.

— Ongetwijfeld, de visschers zijn natuurlijk op dit oogenblik buitengaats en ik ben er volstrekt niet op gesteld dat zij mij zien !

— Maar staat er wel water genoeg ?

— Alleen bij laag water zou het een weinig gevaarlijk zijn ! antwoordde Raffles. Maar dat is alweer achter den rug, en het water stijgt opnieuw. Wij zullen ons dadelijk inschepen.

De drie mannen verlieten de „Zeemeeuw” na zich te hebben overtuigd dat de boot onmogelijk zou kunnen afdrijven en liepen over het smalle strand naar de duikboot.

Zij trokken de plank naar binnen, klommen achter elkaar het smalle stalen laddertje af en de laatste, Brand, bevestigde met enkele

handgrepen de sluitplaat van het ronde luik.

Raffles stond in het midden van de kleine machinekamer die helder verlicht was. In de ééne hand het kleine stuurrad, en de andere geklemd om het koperen handwiel waarmede hij de balasttanks kon vullen of doen leegloopen.

Het was bij half twee toen Raffles het sein tot vertrek gaf.

De schroef begon zachtjes te draaien en tegelijkertijd liep het water in de reservoirs en daalde de boot bijna rechtstandig totdat zij juist door het water bedekt was.

Voorzichtig manoeuvreerende stuurde Raffles de boot naar den nauwen en lagen doorgang.

Een straal van de reeds laagstaande zon trof het water en deed het als smaragd fonkelen.

Raffles hield zijn bliken gevestigd op de lens van kwarts, die zich vooraan in de boeg bevond, met opeengeklemd lippen en onbewegelijk als een standbeeld.

Zachtjes schoof de „Bruinvisch” door het kristalheldere, klare water, en gleed toen ongedeerd tusschen de wanden van de nauwe opening door.

Een oogenblik later bevond zij zich in de baai en het bleek al dadelijk dat Raffles goed had gedaan onder de oppervlakte te duiken, want door de spiegellens zag hij duidelijk op een halven mijl afstands een paar visscherschuiten, die juist op de baai aanhielden.

Hij vermeerdeerde de snelheid van de „Bruinvisch” die nu, terwijl de electromotor met groote snelheid draaide, door het water schoot.

Brand had zich voor één van de kleine zijvensters geplaatst, van een bijzondere en zeer harde soort kristal vervaardigd en wierp een blik op de scholen visschen, die verschrikt voorbijstoven, onthutst door de verschijning van deze monsterachtige soortgenoot.

Het water was op deze geringe diepte zoo doorschijnend, dat men tot op vijftig meters duidelijk vooruit kon zien.

Het was een druk gewemel van goud en zilver en groen- en rood-glinsterende schubben van duizenden visschen van allerlei aard, platte schollen, poonen, snoeken met vraatzuchtige koppen, geepen, pietermannen en watervlugge baarsjes.

De „Bruinvisch” stevende intusschen vlug de baai uit, steeds een halven meter onder water blijvend.

Brand en Henderson hadden reeds meermalen een tocht met dit wonderlijke vaartuig gemaakt en ieder was dadelijk aan zijn bezigheden gegaan.

Het koelruim van de duikboot bevatte voor

bijna twee maanden levensmiddelen en Henderson had zich dadelijk aan het werk gezet om een smakelijken maaltijd te bereiden.

In het achterschip was de kombuis, waar zich het elektrische fornuis bevond, met behulp waarvan het zeer gemakkelijk was, vleesch en groenten te koken.

Op de planken van een glazen kast stonden honderden blikjes geconserveerd vleesch en groenten, rijst, visch, erwten en andere eetwaren.

Ook vruchten ontbraken niet en zelfs waren er aan boord van dit wonderlijke schip, een paar zakken meel in de voorraadkamer en kon Henderson in den electrischen oven mooie, ronde brooden bakken.

Brand had intusschen de bagage, voor zoover zij aan boord gebruikt zou worden, ontpakt en nu dekte hij als een volleerd hofmeester de tafel in de kleine eetzaal die zich vooraan in de duikboot bevond.

Terwijl de beide vrienden dineerden nam Henderson de plaats van Raffles over in de machinekamer.

Hij had bevel gekregen de Noorsche kust zoo dicht mogelijk te volgen en in de Noordzee tot op twee meter te dalen.

De snelheid behoefde niet méér te bedragen dan vijf en twintig knoopen per uur.

De werkzaamheden aan boord waren spoedig verdeeld, zoo, dat ieder van de drie mannen op zijn beurt den noodzakelijksten arbeid zou verrichten en rust zou kunnen genieten.

Terwijl zij dineerden, vroeg Brand:

— Je hebt mij gesproken van eenige nieuwigheden die je aan de „Bruinvisch” hebt aangebracht. Waarin bestaan die?

— Ten eerste kan het schip nog een paar knoopen sneller loopen, doordat ik een andere schroef heb laten maken en een paar verbeteringen aan de elektrische machine heb gemaakt. En ten tweede zullen wij ons beter kunnen verdedigen tegen vijanden als die ons mochten aanvallen — want ik heb geschut aan boord!

En toen Brand hem verwonderd en een weinig verschrikt aan keek vervolgde Raffles glimlachend:

— Je behoeft natuurlijk niet te denken aan een twaalvduims kanon! Het is maar een klein snelvuurkanon dat granaten afvuurt van drie duim.

— Maar ik heb het nergens gezien! riep Brand!

— Dat is ook geen wonder! Het bevindt zich op een platform vóór in het schip en onder een soort luik in het dek. Ingeval van nood

wordt het opgedraaid en schietvaardig gemaakt, — juist zooals dat bij de duikbooten in het laatste stadium van den wereldoorlog het geval was.

— Maar hoe komt men er bij? vroeg Brand nieuwsgierig.

In plaats van te antwoorden stond Raffles op, en liep langs Brand heen naar den smallen voorwand van den eetsalon, waar zich een kleine dubbele deur van staal bevond nauwelijks anderhalven meter hoog en tachtig centimeter breed.

Hij opende deze deur en wenkte Brand om naast hem te komen staan, terwijl hij tegelijkertijd den schakelaar van een elektrische lamp omdraaide.

En daar zag de jonge man een klein snelvuurkanon, op een draaibaar affuit, dat op een stalen platform was gelegd, hetwelk snel omhoog kon worden gedraaid.

— Hier zie je het wiel, waarmede een enkel man het kanon kan opdraaien, zeide Raffles, op een stalen wiel dicht naast het dubbele deurtje wijzend. Thans, nu wij onder water varen, zou je dat wiel onmogelijk kunnen omdraaien, want het is automatisch vastgezet, maar zoodra het dek slechts een centimeter boven de golven uitsteekt kan het wiel bewegen worden, dan klept het luik daarboven om en het kanon verschijnt boven het dek.

— Maar je bent toch zeker niet van plan dit stuk tegen de politie te gebruiken? riep Brand verschrikt uit.

— Tenminste zoo lang zij zelve niet met een kanon op mij schieten! antwoordde Raffles koeltjes. Nemen zij revolvers, dan doe ik het ook, nemen zij geweren te baat, dan doe ik het ook, en als zij met grof geschut beginnen, dan zal ik hen met dezelfde munt betalen, want ik zie volstrekt niet in waarom ik mij zonder verweer in den grond zou laten boren.

Brand zeide niets meer keerde weder naar de tafel terug en ging zwijgend voort met eten, terwijl Raffles de deurtjes weder sloot.

Zoodra de duisternis viel kreeg Henderson, nadat hij de boot op bevel van Raffles aan de oppervlakte had gebracht, gelegenheid om den maaltijd te nuttigen.

Terwijl Brand de besturing van de duikboot overnam, begaf Raffles zich aan dek, om met scherp blik den horizont af te speuren.

Wel lieten zich hier en daar de lichten van schepen zien maar deze verontrustten hem volstrekt niet, want ten eerste zou de duikboot, donkergrijs geverfd en zeer klein van afmeting, zeer moeilijk te onderscheiden zijn en ten tweede

zou Raffles in geval van nood wegens de buitengewone snelheid van de „Bruinvisch” zeer vlug uit de voeten weten te komen.

Die snelheid werd thans aanzienlijk opgedreven en bij het vallen van den nacht bevond de boot zich midden in de Noordzee.

De mannen wisselden elkander nu geregeld aan het stuurrad af, terwijl de ander aan dek, en in een warmen jekker gewikkeld, voor uitkijk speelde.

Om twee uur in den nacht was de „Bruinvisch” in het Engelsche Kanaal en toen het weder dag werd rondde zij Kaap Finistère.

Raffles had het besluit genomen, wanneer de omstandigheden het slechts even toelieten, aan de oppervlakte te varen, teneinde niet noodeloos tijd te verzuimen en de electriche machine te sparen.

Als er gevaar dreigde en bijvoorbeeld een politie-boot wat al te nieuwsgierig werd kon de duikboot binnen een minuut zijn ondergedoken.

Het was tamelijk druk in dit gedeelte van het Kanaal, maar de „Bruinvisch” voer onbè-

kommerd verder, het dek slechts even boven de oppervlakte van het water uitstekend. Zoo ging de reis voort, dwars over de Golf van Biscaje waar het menigmaal zoo duchtig kan spoken, maar waar het thans zeer rustig was.

Februari telde dat jaar bij uitstek fraaie dagen!

Zonder een oogenblik de vaart te vertragen ging de reis verder, langs de kust van Portugal en door de Straat van Gibraltar.

Het was avond toen deze nauwe engte gepasseerd werd, onder water, om alle onaangename ontmoetingen te vermijden.

En daarop voer de duikboot de Middellandsche Zee in en zette haar reis voort, nu eens aan de oppervlakte dan weder, als er wat al te vee vaartuigen in de buurt waren, een paar meter onder de golven.

De machines werkten onberispelijk, en als het noodig geweest ware zou één man de boot gemakkelijk hebben kunnen besturen.

Vijf dagen nadat de „Bruinvisch” de geheime grot op Torghatten had verlaten, stevende zij de Roode Zee in.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

HET EILAND CHARITAS.

Raffles had niet te veel gezegd van zijn wonderbaarlijke duikboot — nog binnen den geraamden tijd naderde zij het doel van de reis.

Het was omstreeks zeven uur in den morgen toen Henderson die aan dek een luchtje hapte, thans zonder jekker, want het was in dezen tijd van het jaar reeds uitermate warm in deze streek, aan den gezichtseinder een grijsachtige vlek ontwaarde met zijn scherpen blik en dra klonk de uitroep uit zijn mond :

— Land !

Raffles, die dezen kreet hoorde kwam aan dek, en bracht zijn kijker voor het oog.

Hij tuurde eenigen tijd scherp in de door Henderson aangeduide richting en liet toen den kijker weder zakken.

— Je hebt goed gezien, Henderson, zeide hij. Daarginds is land ! Nog een uur en wij zullen het anker kunnen uitwerpen.

Reeds eenige uren had de duikboot aan de oppervlakte gevaren met groote snelheid, welke het boegwater als een fontein deed opspuiten en in een groote golf over het voordek spoelen, zonder dat de reizigers een enkel vaartuig hadden ontmoet.

Het was duidelijk, dat zij zich thans buiten de gewone route der groote scheepvaartlijnen bevonden.

De zee was geheel verlaten — geen rookwolkje liet zich zien.

De warmte was drukkend en te hinderlijker, daar de reizigers den afstand tusschen het mistige koude Londen en den Equator in zulk een korten tijd hadden afgelegd.

De „Bruinvisch” liep op dit oogenblik bijzonder snel en schoot als een visch over de gladde golven, door geen briesje gerimpeld.

Raffles boog zich over de ronde opening in het dek en riep tot Brand, die aan het stuurrad stond :

— Wij hebben bijna ons doel bereikt, Brand ! Kun je door de lens het land zien ?

Hij duurde eenigen tijd voor het antwoord kwam :

— Ik zie een flauwgrijze streep, pa' in het Oosten. Is dat je eiland ?

— Ja, wij houden er juist op aan. Matig de vaart, want er zijn verderop verraderlijke klippen onder water !

Brand gehoorzaamde dadelijk en de „Bruinvisch” gleed nu met een snelheid van ongeveer twaalf knopen over de golven.

Geleidelijk nam de grijze streep vaster vormen aan, en na verloop van een half uur wijzigde zich ook de kleur, die diepgroen werd.

Met het bloote oog kon men reeds de hooge heuvelen zien, welke zich aan deze zijde op de kust van het eiland verhieven.

Raffles had zelf het stuurrad ter hand genomen en stuurde nu langzaam aan op een soort inham, smal, maar tamelijk diep, en te weerszijden ingesloten door groene heuvelen.

Hier en daar verhieven zich klippen uit zee, en de grootste voorzichtigheid was geboden bij het naderen van deze onbekende kusten.

Maar eenmaal in den inham, waar het water zoo vlak was als een spiegel, kon ieder gevaar als geweken worden beschouwd.

De heuvels waren bijna overal van het water geschieden door een strand, bestaande uit een zeer fijn wit zand, nergens breeder dan tien meter.

Raffles besloot hier voor anker te gaan.

Langzaam voer de duikboot naar den rechter oever van de baai, en met een zacht schurend geluid liep zij op het zand.

Het was op dat oogenblik laag water, en het was dus noodig de duikboot stevig te verankeren.

Niet ver van de ankerplaats stond een zware tamerinde boom, bij uitstek geschikt als ducdalf, en Henderson sprong dan ook overboord, waadde door het kristal-heldere water, met den ankerketting over den arm en bevestigde deze om den dikken stam van den boom.

Raffles liet nog een tweede anker vallen, en nu behoefde men niet bevreesd te zijn, dat de „Bruinvisch” zou afdrijven, als de vloed opkwam.

Een plank werd uitgelegd van het dek der duikboot naar het strand, en toebereidselen werden gemaakt om zich te ontschepen.

Eerst werden de wapenen aan land gebracht daar Raffles op het eiland, rijk aan wild, voldoende vogels en een zeer smakelijke soort hazen hoopte te schieten om wat afwisseling te kunnen brengen in het dagelijksche menu van ingemaakt vleesch en groente.

Vervolgens werden de kisten met hun kostbaren inhoud aan land gebracht daar Raffles voornemens was zijn schat zoo spoedig mogelijk in veiligheid te brengen.

Ten slotte droeg Henderson de kist met dynamiet op het strand.

De reus zou de wacht houden en een vuur aanleggen, terwijl Raffles en Brand naar een gunstige plek zouden zoeken, om den schat te verbergen, en tevens wat wild voor de lunch zouden schieten.

De beide vrienden wierpen hun geweer over den schouder na zich van de noodige patronen voorzien te hebben, en namen afscheid van Henderson, met de belofte dat zij in geen geval langer dan vier uren zouden wegblijven.

De twee mannen volgden gedurende eenigen tijd het strand, zoo vlak als een biljart, en beklommen toen een der laagste heuvels die met struikgewas en een soort dwergbeuken begroeid waren.

Op den top staande konden zij een groot gedeelte van het eiland overzien.

Het scheen een langwerpigen vorm te hebben en in het midden, als het ware een ruggegraat vormende, verhief zich een bergketen, die van het Oosten naar het Westen liep.

Hier en daar was een klein meer zichtbaar en het eiland telde eenige riviertjes, niet veel meer dan beken, die allen op den bergketen schenen te ontspringen.

Ver in het Oosten was een dicht woud zichtbaar, dat bijna de geheele Oostelijke helft van het eiland bedekte.

— Is dit eiland van vulcanischen oorsprong? vroeg Brand, na zich eenigen tijd zwijgend te hebben verlustigd in het schoone schouwspel, door dit eiland onder een tropischen hemel opgeleverd.

— Ik moet bekennen, Brand, dat ik daar nog geen grondig onderzoek naar heb ingesteld! antwoordde Raffles. Het lijkt mij echter wel waarschijnlijk, want wij bevinden ons hier in een streek waar zich zeer veel vuurspuwende bergen bevinden, ook onderzeesche, waarvan er eenige zijn uitgedoofd maar nog een tental nu en dan in werking komen. Ik behoef je er natuurlijk niet aan te herinneren, dat de Oost-Indische Archipel rijk is aan vulkanen — en die Nederlandsche Bezittingen

bevinden zich hier niet al te ver vandaan.

— In ieder geval is de bodem hier en daar zeer rotsachtig! merkte Brand op.

— Ja, en dat verheugt mij, want ik heb dat noodig voor mijn doel.

— Denk je alles in een enkelen dag te kunnen afdoen?

— Als het ons meeloopt, zeker! Maar ik herhaal — wij hebben geen haast, en als wij vandaag geen geschikte plek vinden, dan stellen wij onzen arbeid eenvoudig uit tot morgen.

Op dit oogenblik vloog een koppel grijsgekleurde vogels uit een naburig boschje op, die veel geleken op de Europeesche patrijzen.

Nog onder het spreken had Raffles zijn geweer aan den schouder gebracht, en gaf vuur.

Een der volges tuimelde doodelijk gewond naar beneden, en bleef onbewegelijk liggen.

— Nu hadden wij eigenlijk Busto hier moeten hebben! meende Brand. Die zou ons den vogel dadelijk hebben geapporteerd.

— Er zal niets anders opzitten dan dat wij zelve den rol van onzen, trouwen retriever vervullen! zeide Raffles lachend, terwijl hij naar de plek toestapte waar de vogel gevallen was.

Na eenigen tijd te hebben gezocht vond hij het wild, en stak het in zijn weitasch.

De beide mannen daalden den heuvel af aan den tegenovergelegen kant, en bereikten zoo een vruchtbaar dal, doorsneden door een kleinen kristalhelderen stroom, die met tamelijk veel verval naar zee stroomde.

Het riviertje was nauwelijks zeven meter breed en op verscheidene plaatsen doorwaadbaar.

Raffles en Brand volgden gedurende een kwartier ongeveer den loop van het stroompje en kwamen aan den zoom van een bosch van apenbroodboomen en cocospalmen, afgewisseld met muscaatboomen, struiken van de tabaksplant met haar groote groene bladeren en nog andere planten zooals men er ook op Ceylon en op de Molukken aantreft.

De beide vrienden zagen eenige dwergmuskusdieren haastig wegvluchten en in hun hollen verdwijnen, hetgeen Brand de opmerking in den mond gaf:

— Ik heb altijd gedacht, dat op een onbewoond eiland de dieren in het geheel niet schrikachtig waren, Edward!

— Misschien maken die muskusdiertjes een uitzondering, zeide Raffles glimlachend. Ik weet heel beslist, dat op dit eiland nog nimmer een menschelijk wezen den voet heeft gezet!

De reizigers zetten hun weg door het bosch voort en eensklaps werden zij opgeschrikt door een wild gekrijsch, dat uit de toppen der hooge boomen scheen te komen.

Toen zij hun blik omhoog richtten, zagen zij een geheel troep sierlijke kleine apen, die zich aan de lianen vasthielden, welke zich in allerlei bochten om de stammen der boomen slingerden, en vroolijk heen en weer slingerden, daarbij de potsierlijkste gebaren makende.

Brand hief reeds zijn geweer op, maar Raffles drukte het met een zachte beweging weer neer.

— Waartoe zouden wij die schrandere en fraaie dieren, die niemand schade doen en die wij niet eens als voedsel denken te nuttigen, dooden, mijn waarde? zeide hij verwijtend. Zie eens, hoe vroolijk zij van tak tot tak springen juist als een troep opgewonden kinderen!

— Maar kinderen, die erg schrikachtig zijn uitgevallen! — riep Brand uit. Kijk maar, zij gaan allen aan de haal!

Inderdaad, de apen schenen de indringers te hebben gezien en stieten een kreet uit, die zeker als een waarschuwingssein bedoeld was, want dadelijk namen alle apen de vlucht en waren in een ommezien uit het oog verdwenen.

Raffles keek de vlugge dieren even na en bleef een oogenblik in gedachten staan.

— Zonderling! zeide hij half voor zich heen. Die dieren gedragen zich juist alsof zij geleerd hadden den mensch als een vijand te beschouwen, en toch ben ik er volkomen zeker van dat dit eiland onbewoond is! Het is nog geen half jaar geleden dat ik het grondig heb doorzocht en geen enkele spoor van de aanwezigheid van

menschelijke wezens heb ontdekt! In ieder geval zullen wij aanstonds één van de hoogste bergen beklimmen, vanwaar men het geheele eiland kan overzien dat ongeveer acht kilometer breed en twintig lang is.

— Je kent zeker den weg hier wel?

— O, men kan hier niet verdwalen! antwoordde Raffles glimlachend. Bijna overal is de heuvelketen te zien die in het midden van het eiland loopt en daaraan heeft men een goeden steun.

De twee vrienden waren het bosch reeds ten einde en stonden nu aan den zoom van een weide die door een helderen stroom doorsneden werd.

Er graasden een paar herten met zeer lange, gekromde horens die deden denken aan het Wildebeest der Afrikaansche Karoo, en die rustig het lange gras bleven afscheren met hun lange tongen, tot de twee mannen in hun onmiddellijke nabijheid waren gekomen.

Toen pas hieven zij den kop op, keken de beide indringers even verbaasd en nieuwsgierig aan en draaiden zich toen om, maar volstrekt niet overhaast en zeker niet verschrikt.

— In ieder geval hebben deze herten nog nooit menschen gezien, Brand! zeide Raffles lachend. Zij behandelen ons als een quantité négligeable!

Hij wees recht voor zich uit, waar zich een hooge heuvel verhief die vrijwel afzonderlijk stond en vervolgde:

— Daar is mijn uitzichttoren! Wij kunnen den heuvel binnen drie kwartier bereikt hebben!

HOOFDSTUK V.

DE SCHAT WORDT BEGRAVEN.

De mannen hadden hun tocht weder gedurende eenigen tijd voortgezet, toen Brand vroeg:

— Zeg mij eens, Edward — aan wien behoort dit eiland eigenlijk?

— Aan mij! antwoordde Raffles kalm.

— Alles goed en wel — maar het zal toch wel in de eerste plaats aan deze of gene mogendheid behooren.

— Het wordt waarschijnlijk geacht te behooren tot de groep der Tschagos eilanden, en die zijn Britsch, maar daar het onbewoond is, doe ik er mijn rechten op gelden — zonder gevaar te loopen dat iemand mij die zal betwisten!

— Welken naam draagt het?

— De naam staat zeker in geen enkelen atlas vermeld, noch op de beste zeekaart, en daarom heb ik het gedoopt! Het heet Charitas!

— Naar de godin der weldadigheid?

— Juist! Met het geld dat hier begraven wordt help ik nooddriftigen, en de naam is dus niet zoo kwaad, dunkt mij — ofschoon het nog beter zou zijn, als ik het eiland „Rechtvaardigheid” had genoemd!

— Het lijkt mij een echt Robinson Crusoe-eiland toe! riep Brand uit.

— Ja, er is hier van alles! De broodboomen leveren een zeer smakelijk meel op, de cocospalmen geven een uitstekend voedsel, en wat

kan men al niet vervaardigen van den cocosvezel! Men vindt hier tabak, rijst, tamarinde, tapioca, suikerriet, koffie! En hoe weelderig is de fauna niet! Duinhazen, die voortreffelijk smaken, rotganzen, talingen, patrijzen, of iets dat er veel op gelijkt, herten, zwijnen, schildpadden, uitnemende mosselen, waarvan de kusten wemelen!

Terwijl de beide vrienden opgewekt keuvelden, stapten zij stevig door, en spoedig stonden zij aan den voet van den alleenstaanden heuvel.

Het beklimmen duurde ongeveer een half uur en was niet zeer gemakkelijk want de hellingen van den heuvel waren steil, en met een stekelige grassoort beplant.

Maar het schoone uitzicht beloonde de beide mannen rijkelijk voor de doorgestane vermoeienis!

Zij konden van hun hoogen uitkijkpost het geheele eiland overzien.

De kust, waar zij geland waren, was over het algemeen tamelijk laag en rotsachtig, de Westelijke helft van het eiland had een heuvelachtigen aard en de lage bergen werden afgewisseld met vruchtbare weiden.

De lage bergketen, waarop de beide mannen zich nu bevonden strekte zich bijna lijnrecht uit, met een kleine kromming in het midden, en de top waarop zij stonden was verreweg de hoogste van den geheelen keten, omstreeks zeshonderd meter.

De riviertjes bleken bijna zonder uitzondering in zuidelijke richting te stroomen.

Geruimen tijd verlustigden de beide vrienden zich in dit schouwspel.

Zij wendden hun blikken naar alle richtingen maar zij konden geen spoor van eenig menschelijk leven ontdekken, ook niet door den kijker, geen rookwolkje, geen hut, geen omheining, niets wat er op wees, dat dit eiland sedert eenigen tijd bewoond was.

Zij konden bijna alle bruikbare baaien en inhammen zelfs met het bloote oog goed onderscheiden, maar er viel nergens een spoor van eenig vaartuig te ontdekken.

Na eenigen tijd daalden de vrienden van den heuvel af maar halverwege hield Raffles stil, en wees Brand naar een tamelijk hoogen, naakten rots, die zich niet ver van de plek verhief, waar de „Bruinvisch“ voor anker lag.

— Die rots daarginds heb ik uitgezocht als de bewaarplaats van mijn millioenen! zeide Raffles glimlachend.

— Is zij dan hol?

— Neen, ten minste slechts voor een zeer

klein gedeelte, maar wij zullen haar hol maken.

— O, nu begrijp ik het nut van het dynamiet dat wij hebben meegenomen! riep Brand uit.

De tocht werd voortgezet en op den terugweg slaagden de twee vrienden er nog in, een kleine antilope te schieten, een zeer sierlijk diertje, met een lichtgrijze huid en zeer lange spitse ooren, benevens een jong aardvarken, hetwelk Henderson, de bekwame kok, zeker met groote vreugde tot afwisseling van het dagelijksch menu van conserven zou aanvaarden.

Het was ongeveer half twaalf, toen de beide vrienden weder de ankerplaats van de „Bruinvisch“ bereikten, waar Henderson trouw de wacht hield.

Hij had reeds een aantal doode takken verzameld en op een hoop gestapeld en behoefde er nu nog slechts den brand in te steken.

Hij bekeek het door Raffles en Brand medegebrachte wild met begeerige oogen en riep uit:

— Is dat eetbaar, Mylord, als ik vragen mag?

— De antilope zal zeker beter smaken dan het fijnste kalfsvleesch, mijn vriend! antwoordde Raffles kalm, en wat het jonge aardvarken betreft, — zijn vleesch smaakt minstens even goed als dat van de Europeesche varkens. Ik voor mij geef er verre de voorkeur aan, wegens den eigenaardigen geurigen smaak, die het gevolg is van het voedsel waarop deze varkens verzot zijn.

Henderson ontdeed de antilope snel en handig van het vel, en hing het dier aan de achterpooten in de kombuis, na het te hebben gespalkt, opdat het vleesch zou kunnen besterven en dit met een handigheid alsof hij al zijn leven slager was geweest.

De lunch was spoedig bereid, en bestond uit een soort pudding, wildpastei, wat zalm, en knappend brood door Henderson zoeven in den electrischen oven gebakken, alles bespoeld door een glas uitstekenden rooden wijn.

— Wij zullen dadelijk na het ontbijt den arbeid maar verrichten, zeide Raffles, toen de maaltijd beëindigd was, het is nu nog prachtig weder, maar niemand kan zeggen of dat wel zoo zal blijven. Hoe eerder wij het werk verricht hebben, hoe beter.

— Ligt de rots hier ver vandaan? vroeg Brand

— Je kunt haar hier zien liggen, tusschen die beide heuvels daarginds.

Brand wendde zijn blikken in de aangeduide richting en zeide:

— Zij schijnt dicht bij de kust te liggen.

— Ja, bij hoog water bespoelen de golven den voet van de rots.

Zoodra Henderson gereed was met het „afruimen“ zooals hij het noemde, begonnen de drie reizigers met den moeilijken arbeid.

Allereerst werd de platte kist overgebracht, de drie mannen trokken haar over het zand voort met behulp van een dik touw, dat om de kist werd heengeslagen.

Zij stonden nu voor de rots, die ongeveer tien meter hoog, en aan den kant van de zee bijna geheel vlak was, zonder eenig uitsteeksel, als gevolg van de eeuwenlange slijpende werking der golven.

Aan de landzijde was de helling tamelijk steil maar de rots was toch wel beklimbaar.

Aan den voet was zij omstreeks acht meter breed, aan den top niet meer dan drie.

In het midden was een kleine holte zichtbaar, nauwelijks groot genoeg om er op handen en voeten door te kruipen. En aan Henderson zou dit zeker niet gelukt zijn!

— Het zal wel aan mij liggen, zeide Brand, maar ik begrijp niet goed hoe we, als we dat hol eenmaal zoo groot gemaakt hebben, den toegang zullen verbergen voor nieuwsgierige bezoekers, natuurlijk verondersteld dat die hier ooit zullen komen!

— Het zal heel gemakkelijk zijn, Brand, dat zul je aanstonds zelf zien.

De terugtocht werd aanvaard en nu werden achtereenvolgens de vier kisten overgedragen.

Henderson laadde er twee tegelijk op zijn schouders, terwijl Raffles en Brand er ieder een namen.

Tenslotte werd de kist met dynamiet met de grootste zorgvuldigheid overgebracht, benevens een klein kistje met de noodige werktuigen zooals een steenboor, een draagbare motor, van ongeveer vijf paardenkrachten, en een aantal boorijzers.

Henderson had, voor hij de laatste maal wegging, het uiteinde van een rol geïsoleerd koperdraad aan de dynamo van de duikboot gekoppeld en het snoer, dat meer dan tweehonderd meter lang was achter zich aange-trokken.

Er werd een weerstand ingeschakeld, en vervolgens werd de motor opgesteld, de draad werd daaraan bevestigd en nu behoefde men niets anders meer te doen dan contact te maken.

De steenboor werd op de motor gekoppeld, en Brand die het langst was, kroop door de nauwe opening ter halver hoogte van de rots, na de draagbare motor voor zich uit te hebben geschoven.

Het was zoo klein en ondiep dat Brand er niet eens geheel in verdween en zijn beenen naar buiten bleven steken.

Er was maar juist plaats om zijn armen te kunnen bewegen, en om er een elektrische lantaarn neder te zetten.

Brand maakte contact, de motor ving aan te grommen en de steenboor begon met groote snelheid rond te wentelen.

Terwijl hij de boor met de eene hand tegen den rotswand duwde, bespoot Brand met de andere hand het boorijzer voortdurend met een dun straaltje olie daar het staa anders dadelijk witgloeïend en onbruikbaar zou zijn geworden.

Zooals Raffles hem had aangewezen maakte hij vier gaten, twee aan den achterwand van het hol en een aan iederen kant.

De dynamietlading behoefde maar zeer zwak te zijn, daar het alleen noodig was, het inwendige van het hol wat te vergrooten.

Raffles en Henderson hadden de patronen reeds verdeeld, in afwachting dat Brand met zijn werk gereed zou zijn.

Het duurde bijna twee uur om de vier gaten te boren, want de rots was hard, de boorijzers moesten een paar malen vernieuwd worden en Brand moest enkele malen naar buiten komen om frissche lucht te scheppen.

Maar eindelijk kon hij de patronen aanbrengen, die langs elektrischen weg tot ontploffing zouden worden gebracht.

Een koperdraad werd aan het slaghoedje van ieder der patronen bevestigd en vereenigd met een kleine, droge batterij niet veel sterker dan die van een elektrischen zaklantaarn.

Daarop kroop Brand achteruit terwijl hij den motor meenam en alles wat hij aan werktuigen in het hol had gebruikt.

De vier contactdraden werden verlengd tot op een veiligen afstand, en de droge batterij werd neergezet achter een rots, ongeveer vijftig meter van de eerste verwijderd. De draden werden vereenigd op een schakelbordje — en nu was alles gereed.

De drie mannen hadden dekking gezocht, en Raffles had zijn hand op het schakelbord gelegd, den wijsvinger op den contactknop.

— Opgelet! Daar gaat hij! riep hij uit.

Zijn vinger drukte den contactknop neer en bijna op hetzelfde oogenblik liet zich een zwakke ontploffing hooren, alsof er in de verte een onweder rommelde.

De drie mannen hieven het hoofd boven de rots op, en zagen dat de klip aan zee omgeven was door een lichte wolk van stof en gruis die

echter snel zakte. Zij bleven voorzichtigheids-halve nog even wachten en er werd nogmaals contact gemaakt daar misschien een der patronen niet ontploft was, maar Brand bleek zijn werk goed te hebben verricht — de vier dynamietpatronen waren allen afgegaan.

Het drietal liep op de klip toe, en reeds op dezen afstand was het te zien dat het werk uitstekend geslaagd was — de opening was nu bijna tweemaal zoo breed en diep.

Dadelijk werden de kisten met het goud en de juweelen in de houten kist getild en deze werd gesloten.

Het was nu een vracht van bijna honderd-zestig kilo, en niet zonder moeite schoven de drie mannen de kist met haar kostbaren inhoud in het hol, waarin zij geheel verdween.

Brand keek er met voldoening naar, maar nu maakte hij de opmerking:

— Ik ben toch benieuwd wat je nu zult doen om die opening voor het oog te verbergen! Struiken groeien er niet in de buurt en als wij die er voor leggen zal de wind ze spoedig hebben verstrooid! Een toeval dat niet eens zoo groot behoeft te zijn, kan dit hol doen ontdekken, natuurlijk steeds verondersteld dat hier menschen na ons zullen komen.

— Daar heb ik op gerekend, Brand! zeide Raffles. De opening zal zoo goed worden afgesloten dat niemand ze zal kunnen zien!

— En hoe dan wel?

— Door het geheele bovengedeelte van de rots te laten instorten. De rots-blokken zullen dan de opening zoo voldoende afsluiten, dat niemand er aan zal denken dat daar onder een schat verborgen zal zijn! Wij zullen aanstonds weder aan het werk gaan!

Dat ging thans gemakkelijker, want nu men aan den buitenkant van de rots kon werken, zouden alle drie de reizigers de hand aan de ploeg kunnen slaan. Terwijl Brand de steenboor weder ter hand nam, grepen Raffles en Henderson ieder een houweel en hakten gaten in den harden wand van de rots.

De lading zou nu ook heel wat grooter moeten zijn, want het was nu zaak den geheelen top van de rots te laten vallen, die zeker verscheiden centenaars zou wegen.

Er werden opnieuw vier gaten aangebracht maar thans werd er een geheele dynamietpatroon in gedaan.

Opnieuw werden de contactdraden aangebracht, en de drie mannen brachten zich achter hun rots weer in veiligheid.

En het was goed dat zij dekking hadden gezocht want er volgde, nadat Raffles op den

contactknop had gedrukt, een geweldige losbarsting, die een regen van rotssplinters honderden meters de lucht injoeg, terwijl de grond onder de voeten van de drie reizigers dreunde en de luchtverplaatsing hen bijna van de been wierp.

Zij wachtten nog een vol kwartier, alvorens zij hun schuilplaats verlieten en snelden toen naar de rots.

Het werk was voortreffelijk gelukt.

De top van de rots was in vier of vijf zware blokken uiteengebarsten en deze waren alle omlaag gerold, hadden zich op elkander gestapeld, en sloten den ingang van het hol volkomen af.

Vrees voor beschadiging van de kist behoefde men niet te koesteren, want de onderste helft van de rots was in het geheel niet aangetast.

— Geloof je niet, beste Brand dat onze schat op deze wijze goed verborgen is? vroeg Raffles glimlachend.

— Zij is uitstekend verborgen — en wel zoo goed, dat wij er nu zelf ook niet meer bij kunnen! riep Brand uit.

— Het zou inderdaad niet gemakkelijk vallen, deze zware rotsblokken met de hand te verwijderen, gaf Raffles toe, maar niets belet ons immers als wij het geld noodig hebben opnieuw het dynamiet ter hulp te roepen?

— Dat is waar — daar had ik niet aan gedacht.

— Ik bedenk daar iets, Mylord, zeide Henderson.

— Laat je gedachten eens hooren, James, zeide Raffles.

— Geloof gij niet, dat als het eiland inderdaad bewoond is, de menschen dien geweldigen donderslag op alle punten van het eiland hebben moeten hooren?

— Daaraan valt niet te twijfelen! antwoordde Raffles, het was een geweldige ontploffing, die zeker op het geheele eiland gehoord moet zijn en als hier werkelijk menschen woonden dan zouden zij zeker haastig komen toesnellen om te zien wat dat lawaai beteekende.

Maar er kwam niemand en men kon er nu wel zeker van zijn, dat zich behalve de drie reizigers geen andere menschelijke wezens op het eiland bevonden.

De tijd voor het middagmaal was aangebroken en Henderson sneed een bout van de antilope, en bereidde ze op een wijze, die de beste beroepskok hem niet verbeterd zou hebben.

En hij zelf moest bekennen dat hij zelden iets smakelijkers had gegeten.

— Keeren wij nu aanstonds terug? vroeg

Brand toen de maaltijd beëindigd was, die in de open lucht was genuttigd, daar het nog steeds zeer warm was.

— Ik kan niet inzien, waarom wij hier nu nog langer zouden blijven, gaf Raffles te kennen. Wij zouden desnoods nog een dag kunnen blijven om hier wat te jagen, maar het lijkt mij een wreed en nutteloos vermaak, dieren te dooden, die wij toch niet mee kunnen nemen. Wij hebben minstens voor een week versch vleesch en dat is dunkt mij ruimschoots voldoende.

— Wij keeren dus vanavond weder terug ?

— Zoodra de duisternis is gevallen, Brand.

Maar nog voor de zon aan de kim verdween geschiedde er iets, dat de plannen van Raffles volkomen wijzigde.

Want omstreeks half acht in den avond kwam Henderson, die uit tijdverdrijf een der heuvels aan den voorkant van de baai had beklommen zoo snel hij kon op Raffles en Brand toelopen, die kalm hun sigaret rookten, en hem verwonderd aankeken zooals hij daar met zijn lange armen zwaaiend en blijkbaar hoogst opgewonden kwam aansnellen.

— Wat is er aan de hand, Henderson ? vroeg

Brand, je ziet er uit, man, alsof je op klaarlichten dag een geestesverschijning gezien had ?

— Het scheelt ook niet veel, mijnheer Brand ! riep de reus opgewonden.

— Wat is er dan te doen ? vroeg Raffles kalm.

Henderson wees met uitgestrekte arm naar den kant van de zee, en antwoordde :

— Daar ginds komt een geheele vloot van kleine zeilvaartuigen aan die een stoomschip omringen !

In een oogwenk waren Raffles en Brand opgesprongen en renden naar den voorkant van de baai, nadat Raffles snel een kijker gegrepen had.

Daar beklommen zij een heuvel, en Raffles wendde zijn kijker naar zee. Henderson had goed gezien — op ongeveer twee mijlen uit de kust naderde een vloot van bijna twintig zeer groote prauwen, allen van een Latijnsch zeil voorzien en in het midden daarvan, door die prauwen omringd, voer een klein stoomjacht uit welks pijp een lichte rookwolk opkronkelde.

Er kon niet getwijfeld worden — deze verzameling vaartuigen hield recht op het eiland Charitas aan... ..

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

EEN ONVERWACHT AVONTUUR.

De beide vrienden keken elkander een oogenblik zwijgend aan totdat Brand uitbarstte:

— Ik had dus wel gelijk, toen ik zeide dat de vogels en de apen bepaald verschrikt waren door de aanwezigheid van menschen! Het eiland mag dan niet bewoond zijn — het is zeker dat er hier nu en dan menschen komen!

— En niet bepaald aangename menschen! merkte Raffles op.

— Wat kunnen dat voor lieden zijn, Mylord? vroeg Henderson.

— Als ik mij niet vergis, mijn vriend, dan hebben wij hier met zeeroovers te doen!

— Zeeroovers, Mylord? herhaalde de reus. Bestaan die dan nog? Ik meende dat die reeds lang waren uitgeroeid?

— Daarin vergis je je, Henderson! zeide Raffles hoofdschuddend. Zij komen niet meer voor op de kusten van Europa, maar men vindt hen tegenwoordig nog of liever gezegd men vindt hen opnieuw in den Maleischen Archipel, in de Chineesche Zee en in den Indischen Oceaan, op de kusten van Britsch Indië.

— En tot welken landaard zouden deze roovers behooren? vroeg Brand.

Raffles bracht nogmaals den kijker voor het oog en tuurde in de reeds vallende schemering naar de naderende vloot. Toen hij het instrument weder liet zakken lag er een ernstige uitdrukking op zijn gelaat.

— Het zijn Malabaren, nog een greintje erger dan Maleiers! Je weet zeker wel dat zij de Zuid-Westkust van Britsch Indië bewonen, en dat zij tot de bloeddorstige stammen van deze domimions behooren. Het communisme is ook reeds tot een groot deel van Engelsch-Indië doorgedrongen — overgebracht door de Chineezen, die de gewillige werktuigen van Rusland zijn. Het zou mij niet verwonderen als er Chineezen aan boord van die vaartuigen waren.

— En dus zouden zij dit eiland als steunpunt hebben gekozen?

— Daaraan behoef je niet te twijfelen.

— Maar wij hebben nergens een spoor van hen gevonden!

— Dat beteekent niets, want wij hebben geen gelegenheid gehad om het geheele eiland te doorzoeken! Ik denk dat zij hier maar zelden komen en hoogstens een enkele maal overnachten!

— Wat zou dat stoomjacht er tusschen doen? ging Brand voort.

— Dat zullen zij wel hebben buitgemaakt!

— Maar waarom brengen zij het hierheen?

— Dat is meer dan ik je kan zeggen! Meestal enteren zij het vaartuig dat zij als prooi hebben uitgezocht, en laten het dan na de plundering eenvoudig met allen die aan boord zijn, zinken. Maar het is wel mogelijk, dat zij er meer moderne denkbeelden op na zijn gaan houden en dat zij dat schip willen behouden, om er zelf rooftochten mee te ondernemen!

— Hoe is het mogelijk, dat die zeilvaartuigen een stoomjacht hebben kunnen achterhalen, Mylord? vroeg Henderson.

— Als er een goede bries staat, James, dan varen die prauwen bijzonder snel! antwoordde Raffles, bijna zoo snel, en misschien wel sneller dan een stoomschip! Bovendien zijn zij groot, en kunnen gemakkelijk een stuk geschut voeren! Zij omringen het schip tersluiks — en als de kapitein ziet welk vleesch hij in de kuip heeft is het te laat! Maar inplaats van hier te blijven staan praten deden wij verstandiger, als wij onze duikboot opzochten, want ik ben er in 't geheel niet op gesteld dat zij ons ontdekken!

— Hoe sterk denk je dat die zeeroovers in aantal zijn? vroeg Brand.

— Er zijn twintig prauwen en ieder heeft tusschen twintig en dertig mannen aan boord, tenminste naar de grootte te oordeelen.

— Maar dat is een geheele zeemacht! riep Brand verschrikt uit, laten wij dan maar zoo spoedig mogelijk maken, dat wij weg komen!

Raffles keek Brand met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan en zeide:

— Op den loop gaan? En dat stoomjacht dan? De reizigers die zich aan boord bevinden moeten wij die dan aan hun lot overlaten!

— Maar hoe wil je tusschen beide komen, Edward? Wij zijn met ons drieën en zij met twee honderd veertig tot drie honderd man!

— Al waren zij met drie duizend! riep Raffles woest, denk je dat ik het lijdelijk zal aan zien dat die bruine duivels blanken vermoorden?

— Als zij het tenminste al niet gedaan hebben! riep Brand uit.

— Als dat zoo is — dan zullen wij hen wreken!

Onder het spreken waren die drie mannen snel den heuvel afgedaald, en spoedden zij zich in de richting van de duikboot.

Binnen een uur zou de vloot der zeeroovers den ingang van de baai hebben bereikt.

Het was dus zaak om zich te haasten.

Het kleine kamp werd zoo spoedig mogelijk opgeruimd en de sporen van hun aanwezigheid werden zoo goed mogelijk uitgewischt.

De verkoolde takken van het houtvuur werden in het water geworpen en de asch werd met zand overdekt.

Alles werd daarop weder aan boord gedragen — het kleine braadspit, de vouwstoeltjes, de reisdekens, borden en glazen, en alles, wat reeds gereed was gezet voor het avondmaal.

De ankerketting werd losgemaakt en het tweede anker werd opgehaald.

Over de plank begaven de drie reizigers zich aan boord. De plank werd naar binnen getrokken en het stalen toegangsluik werd gesloten.

Het was reeds bijna geheel duister toen dit geschiedde, want op deze breedte gaat de dag zonder noemenswaardige schemering over in den nacht.

Maar de maan scheen en men kon ver voor zich uit zien, daar de hemel geheel en al onbewolkt was.

De duikboot verzonk onder de golven, zoodra zij in voldoende diep water was gekomen.

Nog tien minuten of een kwartier en de prauwenvloot zou den ingang van de baai bereikt hebben.

Raffles was aan het stuurrad gaan staan en hij bracht de „Bruinvisch” snel en behendig buiten de baai, juist op het oogenblik dat de prauwen zich aan den ingang zouden vertoonen.

Zoodra zij buiten waren liet Raffles de boot keeren en stilliggen.

Door de sterke lens in den boeg konden zij duidelijk waarnemen wat er geschiedde.

De prauwen hadden betrekkelijk weinig diepgang en zouden gemakkelijk tot aan het einde van de baai kunnen varen, maar dat was blijkbaar niet het geval met het stoomjacht, een fraai, slank en splinternieuw schip van bijna 800 ton en geheel wit geschilderd.

De zeeschuimers schenen deze baai reeds goed te kennen, want zij lieten het stoomjacht, op welks boeg duidelijk de naam „Virginia” te lezen viel, tot ongeveer het midden van de baai varen.

Daar werd het anker uitgeworpen en het stoomjacht lag stil, omringd door de prauwen, opdat het niet zou kunnen ontsnappen.

Voorzichtig liet Raffles de duikboot zoo dicht mogelijk naderen, maar wegens de nachtelijke duisternis en het feit dat men zich onder water bevond was het niet te zien, wat zich aan boord van de „Virginia” afspeelde.

Bevonden er zich zeeroovers aan boord?

Hadden zij misschien de ongelukkige bemanning, die zeker wel uit minstens twintig koppen zou hebben bestaan, tot den laatsten man vermoord?

Was de eigenaar nog in leven?

Dat waren allen vragen waarop geen der drie mannen een antwoord wist, want het was niet te zien.

Wel zou Raffles het zeer sterke zoeklicht kunnen doen werken maar dat was een gevaarlijk beginnen, want dat zou misschien voor de zeeroovers het sein kunnen zijn, dadelijk alle opvarenden van het schip te vermoorden, voor zoover zij dat nog niet gedaan hadden.

Toch besloot Raffles nog dichterbij te komen, en, als het kon, aan boord van de „Virginia” te gaan, ten einde te onderzoeken, hoe de zaken daar stonden.

Het anker werd dus opnieuw gelicht en de „Bruinvisch” stevende de baai langzaam binnen, omstreeks een meter onder water blijvende, totdat het vaartuig den kring van prauwen dicht was genaderd.

Deze lagen bijna zij aan zij om de „Virginia” heen en het was moeilijk zich een doortocht te banen, maar eindelijk vond Raffles toch een kleine opening tusschen twee van de grootste prauwen.

Men sliep aan boord van de rooverschepen zeker niet, want hier en daar glinsterde een lichtschijnsel en men kon vage gedaanten nu en dan snel over het lage dek zien gaan.

Raffles besloot dus nog eenigen tijd te wachten totdat alles aan boord van de Kaperschepen tot rust zou zijn gekomen, natuurlijk op de bewakings manschappen na.

Hij moest echter nog vele uren geduld hebben, want men scheen feest te vieren aan boord van de prauwen, zeker uit vreugde over het welslagen van de onderneming, welke den zeeroovers zulk een kostbaren buit in handen had gespeeld.

Maar eindelijk scheen het toch rustig te worden.

Raffles liet de waterreservoirs langzaam voor een deel leegloopen en de boot kwam aan de oppervlakte, maar juist zoo hoog, dat het dek een paar centimeters boven het water uitstak.

De maan was sedert eenige oogenblikken achter de wolken schuil gegaan en het zou zeer moeilijk zijn de donkergrijs geschilderde, zeer kleine oppervlakte van het dek der duikboot in de duisternis te onderscheiden.

Raffles liet de machine voorzichtig een paar slagen doen totdat de duikboot naast de „Virginia” lag.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zeide :

— Luister eens, Brand! Jij bent van ons drieën het lenigst en het behendigst. Zou je het durven wagen aan boord van het stoomjacht te klauteren en eens te zien hoe de zaken daar staan?

— Natuurlijk wil ik dat, Edward! antwoordde de jonge man haastig.

— Neem dan een revolver mee, maar maak er slechts in het uiterste geval van nood gebruik van! De zeeroovers kunnen ons natuurlijk niets doen, al hebben enkele prauwen kanonnen aan boord, maar zij zouden zich

misschien op vreeselijke wijze wreken op de personen die zich aan boord van de „Virginia” bevinden.

— Ik beloof het je! zeide Brand, terwijl hij zijn revolver laadde en in zijn zak liet glijden, benevens een sterk, scherp geslepen jachtmes.

Het ronde stalen dekluk werd geopend, en Brand klauterde langs de smalle stalen ladder naar het dek.

Toen hij het hoofd boven de opening had uitgestoken, bleef hij een oogenblik stilstaan en luisterde met de grootste aandacht.

Hij kon echter niets anders hooren, dan het regelmatig geluid van voetstappen op het dek van de „Virginia”.

Op de prauwen scheen men zich ter ruste te hebben begeven.

Hij wenkte Raffles en Henderson nog eens toe en klom op het dek van de duikboot.

— Wij zullen juist op dezelfde plek blijven liggen, en het luik open laten, zeide Raffles op fluisterenden toon. Het mocht eens noodzakelijk zijn, dat je haastig den aftocht moest blazen. Ga nu, en wees voorzichtig!

Brand stond nu op het dek en keek even om zich heen.

Een weinig terzijde van het luik bemerkte hij de onderste trede van een smalle trap die tot aan een opening in de verschansing reikte, welke op dit oogenblik door een soort van deur gesloten was.

Hij liep er op toe, greep de beide koorden en klom voorzichtig zonder eenig gerucht te maken langs den valreep naar boven.

HOOFDSTUK VII.

AAN BOORD DER „VIRGINIA”.

Brand moest een reeks patrijspoorten passeeren, die waarschijnlijk alle behoorden bij de hutten van het fraaie stoomjacht.

Hij wierp een blik door een dezer patrijspoorten die alle gesloten waren. In het eerst kon hij niets onderscheiden, maar toen zijn oogen aan de duisternis gewend waren zag hij op een rustbank in een klein maar fraai gemeubelde hut een man met een gebruind gezicht liggen, slechts gekleed met een korte linnen broek, die even boven de knie eindigde.

De man droeg sandalen, die met dunne riempjes aan de teenen waren bevestigd.

Hij scheen in diepen slaap gedompeld te zijn, en Brand bemerkte spoedig waaraan dit was toe te schrijven. In de hand van den slap neer hangenden arm hield de man een flesch geklemd.

Tegenover hem, in een schommelstoel, zat een tweede Malabaar, die zich juist in den zelfden toestand bevond.

Het was duidelijk dat de beide bandieten zwaar beschonken waren.

Een oogenblik dacht Brand er over door de ronde patrijspoort naar binnen te klimmen, maar het raampje was blijkbaar van binnen gesloten en ook zoo nauw, dat hij er waarschijnlijk niet had kunnen doorklauteren.

— Dit alles herinnert me zoo waar aan „Het geheimzinnige Eiland” van Jules Verne, dat ik nog eens niet zoo lang geleden met genoegen las! bromde Brand voor zich heen. Ik dacht echter dat de tijd van de kaperschepen reeds lang achter ons lag. Het blijkt nu dat ik me vergist heb!

Hij had nu de verschansing bereikt, en keek er voorzichtig overheen.

Zijn oor ving het gerucht van voetstappen op die geregeld weerklonken, en blijkbaar naderbij kwamen.

Hij trok snel zijn hoofd weder terug en hoorde even later de stappen vlak voorbij zich gaan.

Door het traliewerk van de verschansing zag hij de naakte beenen van een Malabaar, en toen hij het hoofd een weinig ophief, bemerkte hij dat de man een geweer over den schouder

droeg — een uitstekende Lee-Metford, het Engelsche Rijkswapen!

— De duivel mag mij halen als ik weet hoe de schurk daaraan komt! mompelde hij voor zich heen, maar wat zeg ik toch! Het is wel mogelijk dat die kerel nog pas kort geleden bij het Indische leger heeft gediend en gedrost is met medeneming van zijn wapens! En wie weet hoevelen zijn voorbeeld gevolgd hebben!

Brand wachtte tot de voetstappen zich verwijderd hadden en wipte toen met de vlugheid van een kat over de verschansing.

Hij verschool zich achter een grooten hoop opgeschoten kabels, en wachtte, alle spieren en zenuwen gespannen.

Op eenigen afstand verhief zich de campagne, die thans verlaten was. Waarschijnlijk zat de kapitein gevangen.

Op het achterdek brandde een lantaarn, en hij den stuurstoel ontdekte hij een kleine groep mannen, die bij het licht van de lantaarn zaten te rooken en te dobbelen.

Nu en dan deed de flesch de ronde onder hen.

Zij waren echter volstrekt niet dronken, dat was duidelijk te zien.

Er waren daar zes mannen bijeen, en wat verderop stonden er nog twee over de verschansing te leunen, gelukkig afgekeerd van de zijde, waar de duikboot lag.

Brand kreeg nu het begin in het oog van een fraai gebeeldhouwde trap die naar de kajuit leidde.

Met een paar sprongen was hij er bij, en begon met katachtige lenigheid af te dalen, na zich te hebben overtuigd, dat zich daar beneden niemand ophield. Hij bereikte nu een gang, waarop verscheidene wigelakte deuren uitkwamen. Daar achter was alles stil.

Brand bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat van één der deuren.

Hij zag in de groote midden-kajuit.

Er brande licht, afkomstig van twee kaarslantaarns en bij het schijnsel daarvan zag hij, dat de kajuit een tiental personen bevatte.

Zes daarvan waren Europeanen, en blijkbaar stevig geboeid, want zij hadden de armen op den rug en staarden zwijgend voor zich uit.

Eén er van was een vrouw een jong meisje van een jaar of twintig met mooi blond haar en zachte blauwe oogen, die thans echter een doodelijk verschrikte uitdrukking hadden.

Zij zat naast een man van omstreeks zestig jaar met bijna spierwit, kort geknipt haar en met een gladgeschoren, breed gelaat.

Van tijd tot tijd wendde zij haar blik tot dezen man en bijna instinctmatig gevoelde Brand dat hij hier te doen had met vader en dochter.

Naast den man met het witte haar zat een man in een lichtblauwe, smaakvolle uniform, klaarblijkelijk de kapitein van de „Virginia“.

Hij was een man van een jaar of dertig, met een donker, energiek gelaat dat op het oogenblik bleek en vertrokken van woede was.

Voorts zaten daar nog de stuurman, de bootsman, en iemand die er uitzag als een hofmeester, met een bol gezicht en twee blonde bakkebaarden.

Op eenigen afstand, rondom een tafel, zaten vier Malabaren.

Hun geweren stonden in een hoek, maar onder het bereik van hun hand, en voor hen op tafel lagen hun revolvers, en hun vreeselijke messen, met zware breede klingen, waarmede zij zelfs een tijger durven aanvallen.

Ook zij waren aan het dobbelen, maar zij hadden zeker strenge bevelen gekregen om de flesch niet aan te roeren.

Wel zogen zij aan een soort strootjes, en de rook daarvan vulde het vertrek met een ijle, blauwe damp.

Brand trachtte den knop van de deur zeer voorzichtig om te draaien maar tot zijn teleurstelling bemerkte hij dat deze van binnen was afgesloten.

Een oogenblik stond hij in beraad.

Toen ging hij op zijn teenen sluipend de gang verder in, met de hand om de kolf van zijn revolver geklemd, en loerde door het sleutelgat van iedere deur welke hij dan telkens trachtte te openen.

Hij slaagde daarin overal, en zag dan in donkere, verlaten hutten; de meeste met twee smalle bedden, maar keurig ingericht, blijkbaar uit een zeer ruime beurs.

Zoo bereikte hij tenslotte het volkslogies, een smal lang vertrek, vooraan in het schip.

Ook hiervan hon hij de deur openduwen. Het vertrek was volkomen ledig.

Brand voelde een huivering over zijn rug loopen.

Een vreeselijk voorgevoel deed hem sidderen van woede en wraakzucht.

. Van de bemanning was geen spoor te ontdekken.

Zouden de bloeddorstige bandieten hen al om hals hebben gebracht?

Men moest het wel gelooven, want er viel nergens een spoor van hen te ontdekken!

Brand begreep dat het gevaarlijk zou zijn, zich hier thans nog langer op te houden.

Hij kon ieder oogenblik ontdekt worden en dan zou zijn lot niet twijfelachtig zijn. De Malabaren zouden geen oogenblik aarzelen om hem te vermoorden.

Voorzichtig sloop hij weder door de gang terug en krom de trap weder op. Er viel geen menschelijk wezen te bespeuren.

Het was duidelijk dat de zeeroovers er geen seconde rekening mee hielden dat zij hier overvallen konden worden.

Ook zij beschouwden het eiland als onbewoond, waar zij zelven nog slechts enkele keeren geweest waren, en dat zij thans zeker als hun basis wilden inrichten.

Toen viel de blik van den jongen man op een aantal kisten van verschillenden vorm en grootte.

Zij stonden naast elkander op het dek gerangschikt, dicht bij de valreep.

— Het ziet er naar uit, alsof dat allemaal scheepskisten zijn! mompelde Brand. Zouden zij die reeds bij een vroegere gelegenheid gestolen hebben?

Hij dacht hier nog even over na en aanvaardde toen den terugweg, maar voor de trap naar de groote kajuit hield hij plotseling stil.

Zijn scherp oor had het geluid van stemmen opgevangen.

Hij bracht zijn oor voor het sleutelgat, en hoorde juist, hoe een der Malabaren, in vrij goed Engelsch, blijkbaar antwoord op een zoeven gestelde vraag, zeide:

— Gij zult met uw zessen op het eiland blijven, totdat de losprijs van een millioen dollar betaald is! Gij zult geen dag eerder in vrijheid worden gelaten. Een paar onzer zullen zich naar Uwe vrouw begeven, en zij zal wel zoo verstandig zijn om het geld te betalen — want zij zullen haar duidelijk maken, dat gij en de Uwen geen uur langer zult leven als zij weigert aan ons verlangen te voldoen!

— Maar zij zal hen niet gelooven! riep de man met het witte haar uit.

— Maak U daarover maar niet bezorgd, zeide de Malabaar schamper, gij zult een brief schrijven aan uw vrouw die door onze boodschapper zal worden overgebracht en wees maar

blij, dat wij niet meer dan een millioen vragen.

Brand richtte zich snel op.

Hij wist nu genoeg en langer blijven kon gevaarlijk worden.

Hij kroop de trap weer op en op zijn buik over het dek, zich zoo veel mogelijk achter opgeschoten trossen en de kajuitopstanden verbergend, en toen hij langs de machinekamer kwam, bemerkte hij aan de groote hitte dat de vuren onderhouden werden en het jacht blijkbaar noch onder stoom lag.

Tevergeefs staaarde hij in de duisternis, in de hoop iets van de bemanning te ontdekken — hij zag niets dan de bruine, wreede koppen der zeeschuimers, die nog altijd aan het kaarten waren, het vreeselijke mes in den gordel, naast de revolver.

Hij wachtte weder tot de stappen van de schildwacht zich verwijderd hadden en wipte vlug als een eekhoorn over de verschansing.

Hij daalde de valreep weder af, en stond het volgende oogenblik op het dek van de duikboot waarvan het ronde luik was opengebleven.

Hij daalde langs het stalen laddertje naar omlaag en werd in de machinekamer door een warmen handdruk van Raffles begroet.

— Welnu, Brand — hoe staat het er mee ? vroeg Raffles. Maar wacht, laat ons eerst het stalen luik dichtmaken.

Henderson trok het luik behoedzaam dicht, en nu deelde Brand mede wat hij zoeeven gezien en gehoord had.

Raffles luisterde met gebalde vuisten en gefronste wenkbrauwen en toen Brand zijn verhaal geëindigd had, barstte hij uit :

— Die beesten ! Als het waar is — als zij de geheele bemanning gebben uitgemoord, laten zij zich dan voor mij in acht nemen !

— Wat zullen wij nu doen ?

— Hier blijven, en afwachten ! In ieder geval loopen die zes menschen geen onmiddellijk gevaar ! En het is voor ons van groot voordeel dat de zeeroovers niet weten dat zij bespied worden. Ik wil ook wel eens zien wat zij met

die geheimzinnige kisten uitvoeren ! Misschien brengen zij ze hier aan land en dat zou mij niet onwelkom zijn, maar eerst zullen wij alles in gereedheid brengen om die heeren een warme ontvangst te bereiden.

— Wie zou de eigenaar van dat jacht zijn ?

— Dat kunnen wij misschien wel in Lloyd's Register nazien.

Hij ging de voorste kajuit binnen en nam uit een boekenkast het zware, in echt leder gebonden deel waarin alle stoom- en zeilschepen ter wereld boven een zekere tonnenmaat staan vermeld, met de namen van den bouwer, den eigenaar of den reeder, tonnemaat, de thuishaven, het aantal paardenkrachten van de machine, het jaartal van de tewaterlating en andere bijzonderheden.

Hij zocht een oogenblik en zeide toen :

— De bandieten hebben gesproken van dollars, dus wij hebben zeker te doen met een Amerikaansch jacht. Nu zijn er in Amerika alleen twintig stoomschepen met den naam „Virginia” maar daarvan vallen er al aanstonds — laat eens zien — twaalf af, die veel grooter zijn dat dit schip ! Dan tel ik er nog een stuk of acht waarvan de kiel gelegd is tusschen 1905 en 1915, en dit vaartuig is splinternieuw ! Wacht — daar heb ik het al : „Virginia” stalen stoomschip van 830 ton bruto, gebouwd op de werf van Thornton en Crofty, te water gelaten in Februari 1929, eigenaar de heer Bernard Crooke, te Philadelphia.”

— Maar dat is de multi-millionair, de beroemde katoen-koning ! riep Brand uit.

— Dat meen ik ook, hernam Raffles, terwijl hij het register weder dichtklapte en in de kast zette. En nu herinner ik mij, dat ik van die tewaterlating foto's in „The Sketch” heb gezien ! Daarstonden ook een man met spierwit haar en een jonge dame bij, zooals je mij zoeeven beschreven hebt ! Nu — dan weten wij tenminste met wie we te doen hebben ! En laten we nu maar gaan slapen opdat wij morgenochtend frisch — en goed wakker zijn !

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE
GOLD DOLLAR

CLYSMA No. 30
MAVRIDES TURKISH
PIRATE

HOOFDSTUK VIII.

DE STRIJD TEGEN DE ZEEROOVERS.

De duikboot was weder naar een grootere diepte gebracht, en ook een weinig verder uit de baai, zoodat Raffles meer vrijheid van beweging zou hebben.

De drie mannen sliepen spoedig, tot zij vroeg in den morgen van den volgenden dag gewekt werden door den electricchen wekker die zich in de hut van Raffles bevond.

Het was vijf uur in den morgen.

De drie mannen kleedden zich haastig aan en Raffles wierp een blik door het lensglas, waardoor hij de schepen der zeeroovers duidelijk kon zien liggen. Daar scheen alles nog in rust te zijn.

De prauwen lagen roerloos, de zeilen gereefd, op het rimpellooze water van de baai.

Hun sierlijke vormen teekenden zich duidelijk af tegen het groen van de omringen heuvels.

Uit de pijp van het stoomjacht kronkelde nog altijd een dunne rooksiert omhoog.

Klaarblijkelijk wilden de roovers van dit kostbare, snelle en zeewaardige schip gebruik maken, om hun misdadige praktijken met des te grooter succes te kunnen voortzetten.

De drie mannen gebruikten snel het stevige ontbijt, door Henderson in gereedheid gebracht, en namen hun post voor de periscooplens weer in.

Maar Henderson hield zich bezig met het kleine kanon, en droeg granaten aan waarvan hij een paar dozijn naast het stuk opstapelde.

Om zes uur werd het levendig aan boord van de piratenschepen.

Er werden gedaanten zichtbaar die langs het boord op en neder liepen, en nu zag men ook aan boord van de „Virginia” bruine kerels af en aan loopen.

Raffles en Brand hielden hun blikken onafgewend op het ranke stoomjacht gevestigd.

Zij zagen hoe een zestal blanken aan dek werden gebracht, de armen op den rug geboid.

Duidelijk konder zij de gestalte van het jonge meisje onderscheiden, dat zich dicht tegen haar vader had aangedrukt.

Nu werden er eenige pakken en kisten naar boven gesleept en nedergelaten in de kleine jol van het jacht, welke daarop buiten boord werd gezet.

Eenige Ma'abaren daalden in de jol af en daarop gingen de blanken, goed bewaakt door de zeeroovers aan boord van dit kleine vaartuig, dat hen naar den wal zou roeien.

Nog drie zeeroovers namen in de jol plaats — de riemen dompelden in het water en het vaartuigje verwijderde zich.

De kust was dichtbij en het duurde nauwelijks tien minuten, of de jol schuurde over het zand en lag stil.

De banken werden gedwongen om aan land te gaan, en daarop droegen de zeeroovers de pakken aan land, die ongetwijfeld levensmiddelen en dekens bevatten, benevens de noodige gereedschappen, om er een woning van te vervaardigen.

Bijna tegelijkertijd hadden een zestal prauwen het anker gelicht en waren de kust dichter genaderd.

Nu keerde de jol terug, legde langs zij van het stoomjacht aan, en daarop werden eenige kisten van boord geheschen.

— Dat zijn de kisten die ik vannacht gezien heb! riep Brand opgewonden.

— Nu, die gelijken zeker al bijzonder veel op geldkisten, mijn waarde, gaf Raffles te kennen. Ik zou wel eens willen weten, wat er met die voorwerpen gaat gebeuren!

— Zouden wij niet aan land kunnen gaan, en hen bespieden? vroeg Brand. Als wij de baai uitvaren en bij een der rotsen aanleggen die ver over het water uitsteken, zullen zij ons niet zien!

— Een uitstekend plan, Brand! riep Raffles uit. En wij zullen het dadelijk ten uitvoer gaan leggen!

Raffles greep het stuurrad, haalde een hefboom over en bracht de duikboot uit de baai.

Daarop stuurde hij haar naar een hooge

klip, die over het water hing en waar de golfslag slechts gering was, daar de klip als het ware verscholen lag achter een soort landtong die de kracht van de golven brak.

Hij deed de „Bruinvisch” naar de oppervlakte rijzen, en het stalen luik werd geopend.

Het was volstrekt onmogelijk, iets van de boot te zien voor degenen, die zich aan land bevonden, en men zou haar alleen van uit zee kunnen zien, maar ook slechts alleen dan, wanneer men zich voorbij het einde van den landtong bevond.

Snel stapten de drie mannen aan land, na zich duchtig te hebben gewapend.

Zij volgden een paar passen het zeer smalle strand, liepen voorzichtig om de rots heen en beklommen haar toen, zorg dragend, dat zij zich niet bloot gaven.

Zij strekten zich plat op den top uit, die met laag struikgewas begroeid was en wierpen een blik om zich heen.

In de kleine baai lagen onbewegelijk de twintig prauwen, veertien dicht bij elkander, in het midden van den inham, de zes anderen aan de kust.

Van de landingsplaats bewogen zich ongeveer dertig bruine kerels, slechts met heupdoek of korte linnen broek gekleed, in de richting van het binnenland.

Ze droegen een aantal zware kisten, of sleepten ze aan touwen achter zich aan.

Een eind verder, meer naar het Oosten, bewoog zich een tweede groep, uit een twintigtal personen bestaande.

Dat waren de Malabaren, die de gevangenen aan wal hadden gebracht.

De eene groep kon echter de andere niet zien daar zich een vrij hooge heuvelrug tusschen hen beiden bevond.

Nu hield de eerste groep stil, aan den voet van een hooge rots, die met hoog kreupelhout was begroeid.

De Malabaren duwden dit ruige gewas terzijde, en nu scheen een hol vrij te komen, want eensklaps verdwenen er eenige mannen alsof zij door den grond waren gezonken.

Daarop werden de kisten weder opgetild en in dit hol gedragen.

— Wij zullen die plek goed onthouden! mompelde Raffles zachtjes voor zich heen.

— Zouden zij niet bevreesd zijn, dat hun gevangenen dat geld zullen vinden? vroeg Brand.

— Die hebben er niets van gezien, en de schurken zullen den ingang van het hol wel zoo goed verbergen, dat slechts het grootste

toeval de gevangenen op zijn bestaan opmerkzaam zou kunnen maken. En bovendien — veronderstel, dat zij de plek ontdekken, dan hebben zij er nog niets aan, want zij kunnen immers het eiland niet verlaten zonder de toestemming van de Malabaren!

— Wat zouden die anderen daar met hun gevangenen uitrichten?

— Zij zullen hen waarschijnlijk bevrijden, zoodra het goud is verborgen, en er genoeg mannen bijeen zijn, om niet te behoeven te vreezen, dat die vijf mannen, die overigens ongewapend zijn, hen zullen aanvallen, als zij zich weder gaan inschepen!

— Maar zouden zij allen wel vertrekken? vroeg Brand verder.

— Dat is nog niet eens zoo zeker! Misschien wachten die schurken wel, tot de boodschappers uit Philadelphia terug zijn!

— Wat doen wij in dat geval?

— Hoor eens, — ik heb weinig lust, ook zoo lang hier te wachten! Wij zullen dus zoo spoedig mogelijk handelend optreden en de gevangenen trachten te bevrijden.

— Maar die schurken van Malabaren?

— Het liefst zou ik hen allen naar de haaien zenden — en in ieder geval hoop ik er zooveel mogelijk van te vangen!

— Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan, tenzij je je geheim van het eiland wilt verraden!

— Nu, dit eiland is toch reeds geen geheim meer, nu er zes menschen gevangen zijn gezet, meende Raffles. Maar wat doet het er eigenlijk toe, zoolang onze schat maar veilig is weggeborgen! Het is toch zeker, dat alle menschen, die er zich nu bevinden, het eiland vroeg of laat weder verlaten!

— Maar andere zeeroovers kunnen er terugkeeren!

— Dat zullen wij dan afwachten! antwoordde Raffles kort. Komt tijd, komt raad.

De kisten waren nu blijkbaar allen opgeborgen in de geheime grot, en de zeeroovers kwamen weder te voorschijn.

Zij gingen zich bij hun makkers voegen, die de gevangenen naar het binnenland brachten en door den kijker kon Raffles zien, hoe de groep halt hield aan de zoom van een groote weide.

Daar zou men blijkbaar de zes ongelukkigen aan hun lot overlaten.

Raffles wendde zich tot Brand en greep hem bij den arm:

— Luister eens, Brand! zeide hij. Jij hebt de snelste beenen! Sluip zoo vlug je kunt naar die weide, en leg je in hinderlaag! Zoodra de

zeeroovers rechtsomkeert hebben gemaakt om zich weder in te schepen, kom je te voorschijn, en zeg die menschen dat zij je moeten volgen!

— En dan?

— Dan breng je ze dadelijk naar de duikboot!

— Wat! Je wilt dus je geheim prijs geven?

— Er valt niets meer prijs te geven! De Amerikaansche politie weet immers wel, dat John Raffles over een buitengewoon snelle duikboot beschikt, en de bladen hebben er reeds over geschreven! Wees maar niet bang, dat ik hen bij de machines zal toelaten — en dan — zij zullen zich slechts zeer kort aan boord bevinden, als alles gaat zooals ik het verwacht! Haast je! Wij wachten je aan den voet van de rots.

Brand daalde snel de rots af, en Raffles en Henderson zagen hoe hij vlug als een hert voortsnelde, langs den voet van den heuvelketen.

Zij konden zien, hoe hij een boschje bereikte en er in doordrong, niet ver van de weidezoom.

Even later verwijderden de Malabaren zich, met een laatst, dreigend gebaar.

De gevangenen bleven alleen nadat men de touwen had losgemaakt, die hun armen gebonden hielden.

Zij scheenn een oogenblik besluiteloos te staan maar Brand moest hen een teeken hebben gegeven, want nu richtten zij snel hun schreden naar den kant van het boschje en het volgend oogenblik waren zij verdwenen!

— Naar de boot Henderson! beval Raffles. Zij kunnen over een kwartier hier zijn.

Vlug daalden de twee mannen de rots af, en begaven zich naar de „Bruinvisch” die even boven de oppervlakte der golven kwam uitsteken.

Er verstreek een kwartier.

Toen kraakte het kreupelhout.... en daar verscheen Brand, die de zes gevangenen den weg wees.

Vol verwondering en vreugde traden zij op Raffles toe, die onbewegelijk op het dek van de duikboot stond, maar de Groote Onbekende maakte een afwijzend gebaar en zeide koeltjes:

— Wij spreken af, dat gij mij niets vraagt, en U niet nieuwsgierig toont! Ik red U.... maar dat behoeft voor u geen reden te zijn een indiscretie te begaan! Begeef U nu aan boord — wij zullen u uw jacht terug gaan geven!

— En de zeeroovers? riep Crooke, ten hoogste verbaasd over deze zonderlinge toespraak.

— Die zullen hun verdiende loon wel krijgen! Reken daar op.

— Zij hebben de bemanning tot den laatsten man vermoord! zeide Brand op doffen toon. Drie en twintig koppen!

— Nu, dan wacht de galg hen! kwam Raffles kortaf. En nu aan boord! Er valt geen tijd te verliezen!

Allen traden snel op het dek van de „Bruinvisch” die dadelijk zee koos en onderdook.

Toen de boot de baai bereikte, zag Raffles door de lens, dat de „Virginia” reeds koers naar zee zette.

Eenige prauwen volgden langzaam maar waren de baai nog niet uit.

Raffles bedacht zich geen oogenblik. Hij voer recht op één der prauwen aan en liep haar in den grond....

Een zwakke schok, toen het staal van de duikboot door het dunne hout boorde en dat was alles.

De prauw zonk onmiddellijk, en de opvarenden hadden maar juist den tijd over boord te springen, om zwemmend het land te bereiken.

En daarop ging de duikboot als een haai onder een school visschen te keer....

Zij nam een korten aanloop en ramde een tweede, een derde prauw.

Een wilde paniek scheen zich van de rooversvloot meester te maken.

De prauwen stoven naar alle richtingen uiteen, maar tevergeefs.... zij werden alle geramd en naar den kelder gezonden!

Maar de „Virginia” had ijlings het ruime sop gekozen!

Nuttelooze poging!

In enkele minuten had de duikboot het schip ingehaald.

Ze verscheen boven water, en Henderson draaide vlug het kanon op, en richtte het.

Brand laadde het stuk en een granaat suisde vlak langs den boeg van het jacht, en plofte een mijl verder in zee.

Aan boord van het piratenschip dacht men zelfs niet aan tegenstand.

De zeeroovers liepen schreeuwend en handen wringend over het dek, en sommigen, die zeker in den oorlog waren geweest, staken smeekend de handen op.

Raffles bracht den scheepsroeper aan den mond en schreeuwde:

— Springt dadelijk allen overboord, en zwemt naar land, anders boor ik U in den grond en schiet u neer als honden!

Alsof er een troep bruine duivels was losgebroken zoo wipten de zeeschuimers over boord, tien, twintig man sterk.

Men zag hen wild plassend naar de kust zwemmen, om toch maar snel uit het bereik van dit grijze monster te komen....

Tien minuten later bevond Crooke zich met de zijnen weder aan boord.

— Ik zal in Uwe nabijheid blijven tot gij Ceylon bereikt hebt, een dag varens hier vandaan, zeide Raffles. Het weder is zeer schoon en met vier man zult gij het kleine schip wel kunnen besturen!

— Maar laat ons U tenminste dank mogen zeggen, mijnheer! zeide de dochter van den katoen-koning met tranen in de oogen.

— Overbodig, Miss! zeide Raffles kalm. Ik beschouw het als sport!

En hij nam afscheid, en liet zich op het dek van zijn duikboot zakken, alsof hij uit een salon te Londen vertrok.

Vier dagen later ging een sterk gewapend schip de bandieten van het eiland afhalen.

En den dag daarop was de schat der zee-roovers even spoorloos verdwenen alsof hij daar nimmer begraven ware geweest!

De volgende aflevering bevat :

Woordbreuk en straf.

5 ROMANS EN EEN KERSTNUMMER CADEAU!

Ieder mensch heeft op zijn tijd verfrisschende ontspanning noodig en die koopt hij zich het makkelijkst en voordeeligst door een abonnement op „t Amusantje” met zijn 32 pagina's spannende verhalen, belangwekkende beschouwingen over veel besproken menschen, voorvallen en toestanden, interessante foto's, groote verscheidenheid van humor, waaronder teekeningen der knapste, geestigste en vindingrijkste teekenaars, enz. enz.

Met het oog op de lange winteravonden, waarop aangenaam boeiende lectuur een van de gezelligste ontspanningen is, verbinden wij voor allen, die zich door gebruikmaking van onderstaanden bon per 1 Januari '33 abonneeren op „t Amusantje”, daaraan de zeer speciale attractie, dat zij vijf spannende romans elk van ruim 200 pagina's druks en met een aardig driekleurendruk-omslag, benevens de nummers, die nog in December '32' verschijnen, waaronder het met bijzondere zorg samengestelde Kerstnummer gratis ontvangen.

Lezers, die reeds abonné van „t Amusantje” zijn, kunnen meeprofiteeren van deze buitengewone aanbieding. Zij behoeven daartoe slechts één nieuwen postabonné aan ons op te geven. Het is niet moeilijk om, als men 't genot kent, dat „t Amusantje” elke week voor den familiekring brengt, 'n vriend of kennis te overtuigen van de bijzondere aantrekkelijkheid van Holland's best-verzorgde ontspanningsblad!

BON recht gevend aan onderstaanden nieuwen abonné op gratis en franco toezending van vijf romans, benevens de Dec.nummers van „t Amusantje”, waaronder 't Kerstnummer.

AAN „HET AMUSANTE WEEKBLAD” TE BILTHOVEN.

Ondergeteekende abonneert zich per 1 Jan. '33 op „Het Amusante Weekblad” (franco per post à f 2.50 per halfjaar) en heeft de abonnementskosten ad f 2.50 voor het halfjaar 1 Jan.—1 Juli '33 per postwissel verzonden/gegireerd op postrekening no. 70186. R.

Naam ..... Adres .....

GEGARANDEERD ECHTE

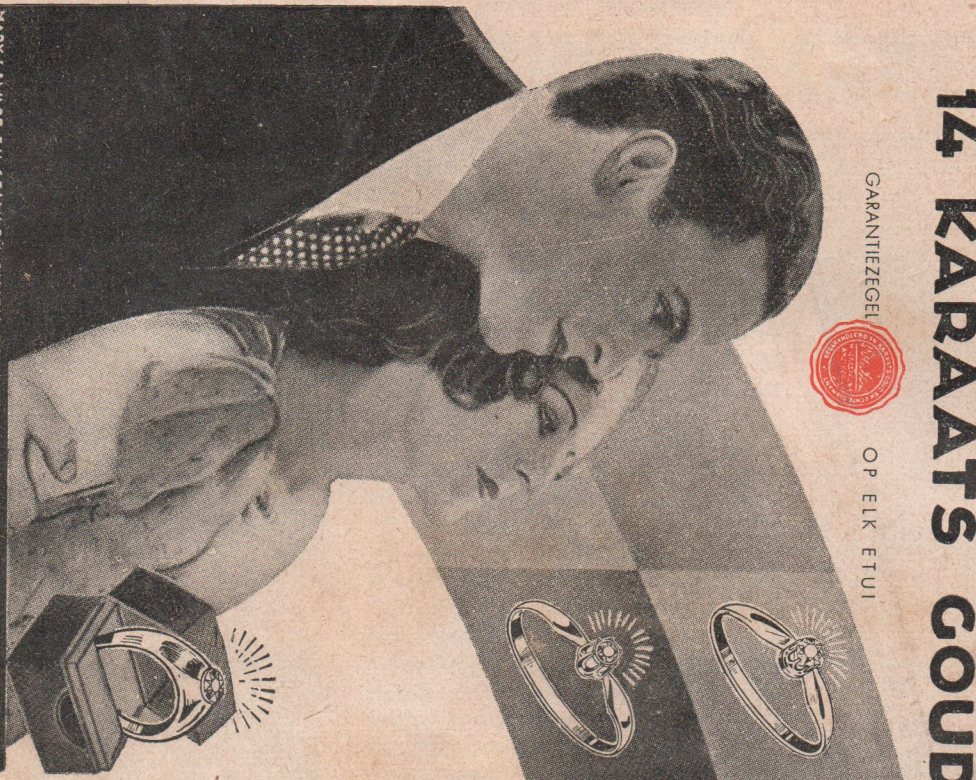
DIAMANTEN RINGEN
14 KARATAATS GOUD

REEDS VANAF **BATCO** DE WERELD **DE COUPONS**

475

GARANTIEZEGEL OP Elk ETUI

BATCO DE WERELD DE COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.
CLYSMA N^o30 1 1/4 ct ||| **NORTH STATE** 1 1/4 ct
MAVRIDES 1 1/4 ct ||| **GOLDDOLLAR** 1 ct
MASPERO N^o2 1 1/2 ct ||| **PIRATE** 1 ct
BRISTOL 1 ct ||| **FLAG** 1 ct

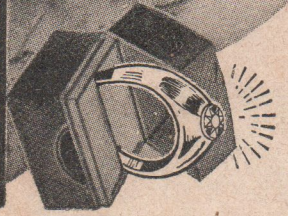
Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.

Aan **BATCO ROTTERDAM**, Schiekade 12-14

Naam: .....
 Adres: .....
 L 1 Sted: .....

MARY LAVIOR EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE NETRO-GOLDRUYN MAKER ARTISTEN

Gefieve mij gratis en franco Uw nieuwste Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van hetzelfde adres wordt slechts een daer bonn geaccepteerd